

Índex

Carta del President <i>Letter from the President</i>	1-2
Butlletí 100 <i>Bulletin 100</i>	3-11
Primera Trobada <i>First Gathering</i>	11-12
Crònica Primer Aplec <i>Chronicle First Aplec</i>	13-15
Reflexions Socis Fundadors del Casal <i>Reflections of Casal's Founding Members</i>	15-21
Articles	22-28
Recepta <i>Recipe</i>	29-31
Portades Butlletins <i>Newsletter Covers</i>	32-36

Casal dels Catalans
de Califòrnia

PO Box 91142
Los Angeles, Ca 90009
Tel. +1 310 640 88 47
info@casalcatalalosangeles.org
www.casalcatalalosangeles.org
Segueix-nos a Facebook a
Casal dels Catalans de Califòrnia

Carta del President

Aquest és el Butlletí #100.

Això és tot un èxit considerant que el Casal de Catalans de Califòrnia és una agrupació amb pocs membres i aquests 100 butlletins són el producte d'un gran treball per un reduït nombre de persones.

Aquí dins hi trobareu magnífics records de membres del Casal que durant molts anys han mantingut viva la flama d'aquest grup de catalans residents a Califòrnia i d'aquest butlletí que ara celebra l'edició centenària.

És possible que aquest Butlletí número 100 sigui també l'últim que es publiqui en paper. Els costos ho fan prohibitiu per al Casal. La decisió del Consell de continuar el butlletí exclusivament de forma electrònica s'ha pres de mala gana però és necessària.

L'any 2020 ha estat un any que "no ha estat". No ens hem pogut veure, no hem pogut fer aplecs, menjar paelles ni ballar sardanes. De fet tampoc el Consell s'ha reunit via Zoom més d'un parell de cops.

Tinc confiança que aquest any 2021, les coses canviaran per a millor.

Ahir vaig rebre la primera dosi de vacunació de la Covid. En un aparcament molt gran, molt a prop de Disneyland, centenars de persones en files anàvem entrant en unes grans tendes on hi havia deu taules amb personal preparant i posant vacunes. Tot plegat ens ho preniem amb bon humor però mai agraden aquests controls de masses quan tu n'ets part... no del control, sinó de la multitud.

Ha estat una experiència interessant veure tanta gent gran (65 i +),

Joaquim Vallvé

Casal dels Catalans
de Califòrnia

CRÈDITS

Editora en cap
Ornel·la Torralba

Coeditor
Pere Garriga

**Correctors,
Traductors/es**
Sílvia Comasòlivas
Pere Garriga
Teresa de Genover

Col·laboracions
Carme Roig
Pere Garriga
Joaquim Vallvé
Teresa de Genover
Magda Schaffer
Randy Grant
Josefina Vidal
Montse Franch-Jason
Antoni Artigau
Quimet i Núria Andreu
Miquel Huguet i Vilella
Vicent Mas
Rosaura Ulvestad
Teresa Wroblewski
Annie Helms
Norma Vargas
Teresa de Genover

Disseny
Ornel·la Torralba

Les opinions expressades al Butlletí
són les dels autors/es dels articles

Amb el suport de la

Generalitat
de Catalunya

B100

LETTER FROM THE PRESIDENT

Joaquim Vallvé

pacientment fent cua mentrestant una gran quantitat de joves voluntaris feien el possible per endreçar el procés, fer avançar la gent, prendre dades, posar vacunes, etc... Tots joves i de bon humor. Em va semblar una bona imatge de país i de futur.

Acabo de llegir que a Espanya han estat uns Generals que s'han avançat a rebre les vacunes abans que els hi toqués. M'ha estranyat molt... a Espanya?.....militars?.....aprofitant-se'n?..... mai vist abans !!

2020 no m'ha donat gaires raons per escriure moltes paraules. Així doncs ho deixo aquí amb un desig d'un millor any 2021 per a tothom. No em sembla que el futur estigui fotut. Només s'ha allunyat un any i escaig.

This is the 100th edition of Casal dels Catalans de California's newsletter.

This is a success considering that the Casal de Catalans de Califòrnia is an association with a small number of members and these 100 newsletters are the product of a great job by a small number of people.

Herein you will find great memories of members of the Casal who for many years have kept alive the flame of this group of Catalans living in California and this newsletter that now celebrates the centenary edition.

It is possible that this newsletter number 100 is also the last to be published on paper. The costs make it prohibitive. The Council's decision to continue the newsletter exclusively electronically has been reluctantly taken but necessary.

2020 has been a year that "has not been". We have not been able see each other, we have not had aplecs, no paellas, no sardanes. In fact, even the Council has met via Zoom no more than a couple of times.

I have confidence that this year 2021, things will change for the better.

Yesterday I received the first dose of COVID-19 vaccination. In a very large parking lot, very close to Disneyland, hundreds of people in rows were entering large tents where there were many tables with staff preparing and injecting vaccines. We took all this in a good mood in spite of the crowd control measures.

It has been an interesting experience to see so many older people (65 and +), patiently queuing while a lot of young volunteers did their best to tidy up the process, make people move forward, take data, put vaccines, etc... All young and in a good mood. I found it a good image of country and future.

I just read that in Spain there have been some Generals" who have cheated the line in receiving vaccines before it was their turn. I was very surprised... In Spain?.....Military?..... Cheating?.. Never seen before!!

2020 has not given me more reasons to write about. So, I leave it here with a desire for a better year 2021 for everyone. I don't think the future is screwed up. It has only moved away for a year.

elbutlletí Casal dels Catalans de Califòrnia, Los Angeles

B100

BUTLLETÍ 100

Pere Garriga

Hem arribat al Butlletí 100. Tota una fita! Tinc l'honor d'haver estat involucrat d'alguna manera amb tots ells. Passo a fer-ne un petit resum.

El primer Butlletí es va publicar el maig de 1983. El Casal dels Catalans de Califòrnia acabava de formar-se al Rancho Domínguez. Aquell 1 de maig de 1983 després d'un formidable aplec s'havia celebrat la primera Assemblea General amb l'assistència de 40 socis. El primer president era el Pare Ramon Martí, Escolapi, i Rosaura Montagut n'era la secretària. El Butlletí seria un mitjà de comunicació entre els socis, especialment útil en aquella època abans de l'Internet. En aquell primer Butlletí a més de publicar-s'hi l'acta de l'assemblea i els socis que integren el primer Consell interí, hi apareixien els nous estatuts del Casal aprovats per l'assemblea.

El segon Butlletí no es va publicar fins al desembre del 1983. Hi trobem la convocatòria d'eleccions per al primer Consell directiu del Casal d'acord als nou estatuts que s'elegiria a l'assemblea del 25 de febrer i que tindria lloc al nou local social de l'entitat a la Parròquia de Santa Teresita, al 2645 Zonal Ave. de Los Angeles, parròquia de la qual n'era rector el Pare Ramon Martí.

En el tercer Butlletí publicat el juny del 1984 es donava a conèixer el primer Consell del Casal aprovat per l'assemblea el passat febrer. El president és el Pare Ramon Martí, la secretària Carme Busquets, el vocal de cultura el Pare Joan Corominas i la Maria Dolors Martí la vocal d'activitats socials. El Casal volia ser un vincle de germanor de tots els catalans de Califòrnia i amb aquesta finalitat s'havien establert delegacions del Casal a la zona de San Francisco amb Francisco Valls de representant i a San Diego amb Joan Bertran de representant. Es parlava també de l'anomenat primer Aplec de Primavera del Casal al Rancho Domínguez el 29 d'abril celebrant Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. Es van fer 4 grans paellas i van assistir-hi 200 persones. La Maria Dolors Martí amb el seu equip van organitzar tota la festa.

El Butlletí 4 es va publicar la tardor de 1984. Té un nou aspecte. L'editor és ara en Miquel Huguet, un estudiant de la UCLA. La portada que per als primers tres butlletins era similar amb unes grans lletres que deien Casal dels Catalans de Califòrnia, ara té el nou escut del Casal a la part superior de la pàgina i a sota una foto o dibuix informant sobre

Butlletí 1

Butlletí 4

el Full Cultural. La seva finalitat és completament didàctica: cultura i història. En aquests fulls es parla entre altres coses de la història i evolució de la llengua catalana, de la Renaixença o del bilingüisme en les comunitats autònomes catalanes.

El Butlletí 10 de l'estiu de 1986 relata la visita del president Jordi Pujol, acompanyat de la seva esposa, a l'Aplec de Primavera al Rancho Domínguez. Els butlletins contenen també cròniques de la visita de personatges catalans del món artístic i literari a Califòrnia. El Butlletí 16 de l'hivern de 1988 està dedicat, en part, a la visita i recital de Montserrat Caballé a Los Angeles.

Vàries vocalies tenen el seu equip de socis col·laboradors. Així el de cultura dirigit pel Pare Joan Corominas és responsable de la publicació dels butlletins i ajuda a organitzar visites a museus i llocs històrics i també informa on es fan classes de català. En aquesta època la UCLA en fa, en part subvencionades pel Casal. El grup d'activitats socials, dirigit per la Maria Dolors Martí, és molt actiu organitzant els aplecs, festes, balls i sopars. El grup té les seves reunions periòdiques i sopars a casa dels seus membres. Tradicionalment hi ha els aplecs de primavera i tardor al Rancho Domínguez, les festes de Nadal, Sant Joan i la Castanyada, generalment celebrats a la sala d'actes de la parròquia de Santa Teresita de Zonal Ave. i més endavant a Santa Teresa d'Alhambra. Les festes inclouen sopar, rifa, jocs i ball social amenitzat sovint per una orquestra.

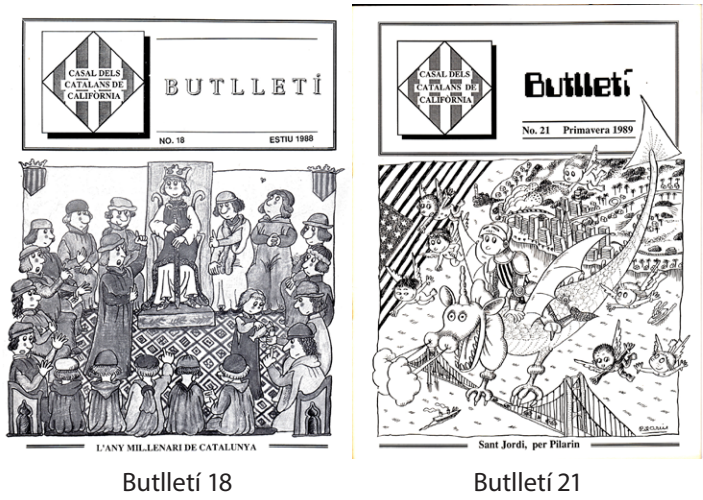
Els butlletins també donen informació sobre activitats d'altres casals d'arreu del món. Molts d'aquests casals publiquen butlletins, com el nostre Casal. La Generalitat també s'interessa per ajudar a comunitats catalanes de l'exterior i ajudar a formar agrupacions regionals de casals. Així el Casal pertany a la North American Catalan Society (NACS).

El Butlletí 17 de la primavera de 1988 presenta la nova directiva del Casal. El Jordi Garcia Buscató n'és el president, el Valerià Martinez el vicepresident, el Pere Garriga el secretari, la M. Dolors Martí la tesorera, la Carme Roig la vocal d'activitats socials i la Patricia Petherbridge la de cultura.

Amb el Butlletí 18 les portades comencen a presentar escenes dibuixades per diferents artistes. Algunes són de la Pilarín Bayés, popular artista catalana. El Butlletí 21 té un dibuix molt enginyós de la Pilarín amb un Sant Jordi a cavall d'un drac sobrevolant el Golden Gate de San Francisco. En el Butlletí 22 de la tardor de 1989, s'acomiaten del Casal el president Garcia Buscató i en Miquel Huguet, que havia estat editor del Butlletí des del número 18. El Miquel acabava de presentar la seva tesi doctoral a la UCLA. El Butlletí 23 de l'hivern de 1990 presenta el nou president del Casal, Josep Llauredó. El Llauredó contribuirà al Butlletí d'ara endavant amb articles. Anys a venir escriurà una sèrie d'articles titulats "Epítom", sobre Catalunya i la Guerra Civil.

BUTLLETÍ 100

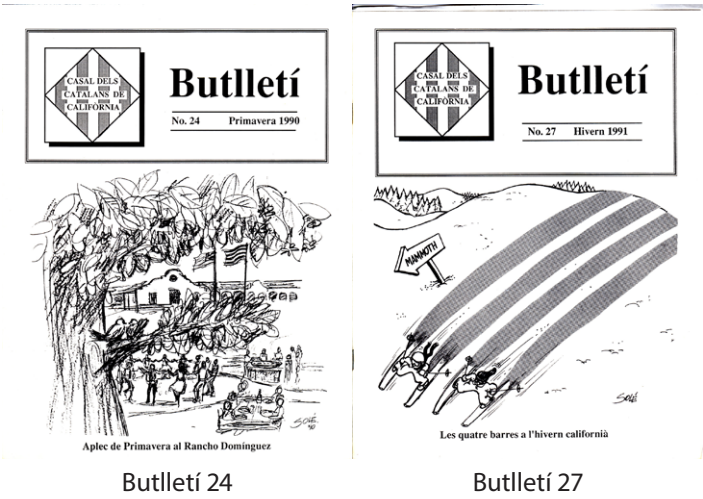
Pere Garriga

Butlletí 18

Butlletí 21

A partir del Butlletí 24 de la primavera de 1990 el Sergi Solé, un il·lustrador professional i soci del Casal, fa les portades, cadascuna molt original. En el Butlletí 24 dibuixa l'aplec de primavera del Rancho, en el 25 una sardana ballada sota les famoses lletres de Hollywood al Griffith Park, en el 26 una posta de sol– naturalment des de Sunset Boulevard–, en el 27 les quatre barres deixades per esquiadors a Mammoth, en el 28 un pastís celebrant els 10 anys del primer aplec del Casal. En el 28 també apareix per primera vegada l'Auca del Casal dibuixada pel Sergi amb poemes escrits per diversos socis. Continuen les portades del Sergi fins al Butlletí 31 de l'estiu de 1992. En aquest butlletí també es publica l'Auca del Casal completa amb 36 dibuixos i versos realitzats per diversos socis.

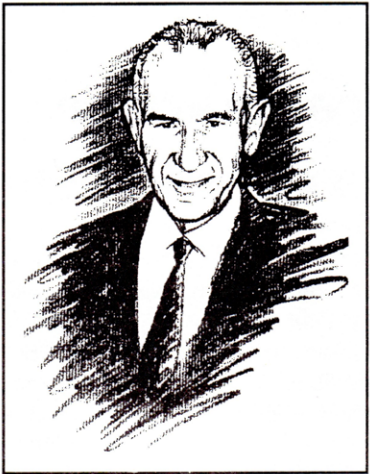

Butlletí 24

Butlletí 27

El Butlletí canvia de format amb el número 32 de l'estiu del 1993. La portada és ara de color vermell i lluint un nou escut original del Sergi Solé. L'escut representa millor Califòrnia amb el campanar d'una missió i les quatre barres de la bandera catalana adossada a una paret del campanar. El Butlletí 32 també presenta el nou president del Casal, Pere Balsells. El Sergi Solé ens el presenta amb un original dibuix. Els editors són ara Pere Garriga i Magí Deulofeu amb la direcció artística a càrrec de Dona Magriñà. El Butlletí 34 parla de la visita a Califòrnia del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i la benvinguda que li ofereix el Casal. El Butlletí 35 de l'estiu de 1994 entre altres cròniques publica el comiat de Maria Dolors Martí escrit pel Pare Joan Corominas. La Maria Dolors va morir pocs mesos després a Barcelona. El Butlletí 36 de l'hivern del 1995 és l'últim en el format de portades vermelles.

El Pere Balsells de Sergi Soler del Butlletí 36

Butlletí 32

Butlletí 36

BUTLLETÍ 100

Pere Garriga

El Butlletí 37 de la primavera de 1997 té una nova portada de color blau. A la primera pàgina el president del Casal té la paraula. El Pere Balsells és el president i escriu les portades dels butlletins fins al Butlletí 61 del juny del 2003 quan és elegida Carme Roig. Amb el Butlletí 37 feia un any que no s'havien publicat butlletins. Durant aquest període el Grup Dansaire Catalunya s'havia format amb socis del Casal. En aquest butlletí hi trobem una petita ressenya del grup dirigit per Joan Comellas. Durant uns anys el grup participà en els aplecs i festes del Casal i es donarà a conèixer arreu de Califòrnia. Una altra novetat és la Beca Balsells destinada a estudiants de postgrau catalans per fer un màster a la UCI (University California Irvine). La beca està pagada a parts iguals per la família Balsells, la Generalitat de Catalunya i la UCI. Una de les condicions de la beca és que estiguin disposats a ajudar en les activitats del Casal. Els primers becaris són Sergi de Miguel i José Miguel Pulido. Ara ajuden amb la publicació del Butlletí. En aquest Butlletí 37 en Sergi hi fa una ressenya. Una nova secció apareix en el dors anomenada “La Veu de...” en què algú explica en veu pròpia alguna vivència. En el Butlletí 37 escoltem la veu de Norman Neuerberg, un catedràtic d'història de la Universitat de Califòrnia i soci del Casal. El Norman parla de com va conèixer un artesà de Petra, un mallorquí nascut en el mateix poble que Fra Juníper Serra, el fundador de les primeres missions californianes. Aquest artesà s'havia dedicat a fer maquetes de totes les 21 missions californianes al seu jardí. Lamentablement en el Butlletí 40 de l'hivern de 1997 es comunica la inesperada mort del Norman. En aquest mateix Butlletí 40 són coeditors els becaris Balsells Alba Pérez i Paco López i Pere Garriga.

Els butlletins amb la portada blava continuen fins al Butlletí 72 del maig de 2006. En el Butlletí 39 sentim la veu de Roger Rangel, professor enginyer de la UCI explicant l'acord entre les universitat de Califòrnia i la Generalitat de fer intercanvis de professors i estudiants en els camps d'agricultura, enginyeria, medi ambient i salut. En el Butlletí 41 de la primavera de 1998 es comunica que el Grup Dansaire en el seu tercer aniversari havia fet 33 actuacions. A l'abril va actuar per segona vegada a Santa Bàrbara en celebració del *Presidio Day*. Hi escoltem també la veu del nou soci Anselm Bossacomà.

En el Butlletí 42 es comunica com s'organitzaran els aplecs. Hi haurà 14 equips amb un total de 56 membres, uns dedicats a cuinar, altres per servir el menjar, altres per fer la neteja, la rifa, la barra, la música, etc. En aquest butlletí Josep Llauredó comença la seva sèrie d'articles titulats “Epítom de la Guerra Civil d'Espanya”. La sèrie continuarà regularment en butlletins següents. En cada butlletí ara apareixen cròniques de les actuacions del Grup Dansaire escrites pel seu director Joan Comellas. Actuen a la base naval de San Diego, a les missions de Santa Bàrbara i San Juan Capistrano, i naturalment als aplecs i festes del Casal. En aquest Butlletí també s'informa que el Consell va aprovar la integració del Casal a la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC) i de formar part de la NACS, una confederació d'entitats catalanes d'Amèrica del Nord.

En el Butlletí 49 de la primavera del 2000 hi ha una crònica de la Trobada de Casals d'Arreu del Món celebrat a Barcelona al Fira Palace al costat de la Fira de Mostres de Montjuïc escrit per la Montse Jason. Hi assisteixen 250 persones representant 91 casals. L'estiu del 2000 es publica el Butlletí 50, les Noces d'Or dels butlletins! Hi ha cròniques del Pare Ramon Martí, Miquel Huguet i Pere Garriga relacionades amb aquest esdeveniment. En els butlletins 52 i 53 d'hivern i primavera del 2001 sentim la veu de Lluís Jofre catedràtic de la Universitat Politècnica de Catalunya i *Visiting Professor* a la UC Irvine escrivint un interessant article Califòrnia i Catalunya: terres d'innovació.

Fins al Butlletí 60 del Febrer del 2003 el Pere Balsells continua de president del Casal i escriu les Paraules de les portades. Són 10 anys al cap del Casal! Durant aquest període els becaris Balsells van augmentant. El Butlletí 57 del juny del 2002 presenta fotos de l'última actuació del Grup Dansaire. El Joan Comellas, el seu director i ànima, es jubila i retorna amb la seva esposa Maria a la seva ciutat natal de Berga. El Sergi Solé publica al Butlletí una bonica auca recordant l'esdeveniment. Al Butlletí 58 de setembre del 2002 Roger Rangel hi escriu que ja fa 7 anys que arriben estudiants catalans a la UCI a fer estudis de postgrau i ja han passat per les seves files 28 estudiants. Les beques han donat ja més d'un milió de dòlars. Els becaris han ajudat el Casal assiduament amb la publicació i distribució dels butlletins i en la organització dels aplecs. En aquest Butlletí també s'informa sobre les activitats i trobades del Cau de Mainada del Casal. En el Butlletí 59 apareix una nova secció titulada “Jugar i Aprendre” amb entreteniments de diferents tipus: endevinalles, sopes de lletres. També sentim la veu de Joan Comellas.

En el Butlletí 61 del juny de 2003 escriu les “Paraules” de la portada la nova presidenta Carme Roig i es presenta el nou Consell. Hi ha una crònica del Cau de la Mainada ara amb un Drac i un Cap Gros presentat

Butlletí 37

Butlletí 73

BUTLLETÍ 100

Pere Garriga

a l’Aplec de Primavera. En el Butlletí 64 de març del 2004 s’informa de classes de català a la UCLA, al Golden West College i al Student Union de la UCLA per als nens del Cau. En el Butlletí 66 d’agost de 2004 es presenta un nou Consell. La Carme Roig continua de presidenta. Josep Llauradó presenta en el butlletí una col·lecció de segells del bàndol republicà durant la Guerra Civil. Últimament els butlletins presenten la secció d’articles amb autors recurrents. Una sèrie força original del butlletins 65 i 66 són “Parla un rellotge” de RAM_MAR, el nom de ploma del Pare Ramon Martí, primer president del Casal. En el Butlletí 68 de març de 2005 hi ha una crònica de la III Trobada de Catalans d’Arreu del Món, celebrada a Girona el passat febrer. Del Casal hi van assistir Carme Roig, Marius Cucurny, Montse Jason i Pere Garriga. Hi ha articles dels becaris Balsells de la UCI que organitzen xerrades, cuinen paelles i fan castells. En el Butlletí 70 de novembre de 2005 hi ha una memòria de la visita del president Pujol i una foto d’un pilar de quatre bastit a l’aplec de tardor pels becaris Balsells. En el Butlletí 71 de gener de 2006, laCarme Roig en les “Paraules” de la portada fa una crida a “fer pinya”, típica dels castellers, convidant a col·laborar i donar suport als que la necessiten. També hi ha un article de condol recordant la vida i contribucions al Casal de Joan Bertran, passat president, amb motiu del seu traspàs. El Butlletí 72 de maig de 2006 és l’últim de les portades blaves. Josep Llauradó presenta una col·lecció de segells de l’estranger en suport de la República en la Guerra Civil.

Amb el Butlletí 73 d’agost de 2006 el Butlletí adopta un nou format. L’editora ara és Belén Vicens, una becària de la Generalitat que el Casal té la sort de poder tenir durant nou mesos per ajudar en les seves activitats. També es comenta la trobada de Casals Catalans d’Amèrica del Nord a Vancouver. Belén continua d’editora dels butlletins fins al Butlletí 78 de març del 2009. Apareixen en els butlletins bons espais infantils amb contes, jocs i informacions escrits entre altres per Laia Vicens-Fusté, Sharon King, Anaïs Fuentes. A la secció d’entrevistes se’n fa una amb Roger Rangel, sobre programes d’enginyeria Catalunya-Califòrnia en el Butlletí 74. En el 75 es fa una sol·licitud d’anuncis per a ajudar a pagar les seves despeses. En la secció d’aprendre català Belén Vicens escriu una original sèrie titulada “Treu la llengua...” En el Butlletí 76 de març de 2008 el Casal celebra els 25 anys. La Carme Roig en les “Paraules” explica com el Pare Joan Corominas li va contar un dia l’origen del Casal. Explica com el Pare Corominas, la Rosaura Montagut, la Maria Dolors Martí van recollir adreces de catalans que coneixien a la nostra zona. Després amb l’ajuda de la NACS van crear un llistat. La Rosaura va enviar invitacions d’una trobada que es faria al Rancho Domínguez, la seu dels missioners Claretians on residia el Pare Corominas. Era la tardor de 1982. Esperaven de 40 a 50 persones i en van venir 80. Es va servir pa amb tomàquet amb pernil, botifarra i vi. Allí es va decidir que es formaria el Casal dels Catalans de Califòrnia.

Butlletí 76

Butlletí 80

En el Butlletí 77 d’agost de 2008 hi ha diversos articles dedicats a memòries dels 25 anys del Casal. També inclou memòries de la trobada de Casals d’Arreu del Món a Tarragona escrit per Joaquim Vallvé. Hi ha una secció d’anècdotes dels 25 anys escrites per Jordi Quintana, Anaïs Fuentes, Joan Comellas. El Pare Ramon Martí fa memòria de la Maria Dolors Martí, i s’hi escriu una entrevista amb la Rosaura Montagut. En el Butlletí 78 hi ha una entrevista amb la Pepita Martinez qui, des de fa anys, dirigeix l’elaboració de les paelles als aplecs. També hi ha una bonica foto de Pau Gasol que jugava aleshores a la NBA amb dues noies del Casal.

El Butlletí 79 de setembre de 2009 continua amb el mateix format però Belén Vicens s’ha acomiadat de Califòrnia. És un butlletí amb 14 col·laboradors. Hi ha un calendari de trobades culturals, receptes, actes de les reunions del Casal, un “Sabies que...” sobre la Micronèsia escrit per la Carme Roig, un “Treu la llengua” encara de la Belén, l’“Epítom de la Guerra Civil d’Espanya” de Josep Llauradó, “Articles d’un Banquet Medieval” de Sharon King, “Col·loqui de Llengua Catalana a UCSB” de Pere Garriga, “Ambaixadors culturals de l’esport, Pau Gasol” de Carme Roig, “Selecció de poemes” de la classe de català de UCLA, “L’entrevista” amb Magdalena Bonvehí per Laia Vicens-Fusté. En el Butlletí 80 de gener de 2010 entre altres hi ha un article sobre la Carme Roig guardonada amb el Premi Batista i Roca. Aquest és el primer Butlletí en què l’Ornel·la Torralba n’és l’editora.

Amb el Butlletí 81 d’abril de 2010 amb l’Ornel·la d’editora s’adopta un nou format. La portada segueix a colors amb la “Carta del president”. Però ara hi figura el logo del Casal al capçal a l’esquerra del nom del Butlletí ara escrit d’una manera més original i amb el fons d’una pintoresca escena de Califòrnia. L’Ornel·la és una professional en arts gràfiques. El nou president és ara Pere Garriga, qui escriu la carta. Es presenta el nou Consell amb dades biogràfiques de cadascú. En el Butlletí 82 d’octubre de 2010 la Carme Roig presenta una recepta de com fer panelllets. En el Butlletí 83 Joan Comellas comença una sèrie recordant actuacions del Grup Dansaire. Hi ha un interessant article de Josep Garcia Antunez “Tres fal·làcies sobre la llengua”. L’Alba Martin ens dona una recepta sobre com fer carquinyolis. En el Butlletí 84 de gener

BUTLLETÍ 100

Pere Garriga

Butlletí 81

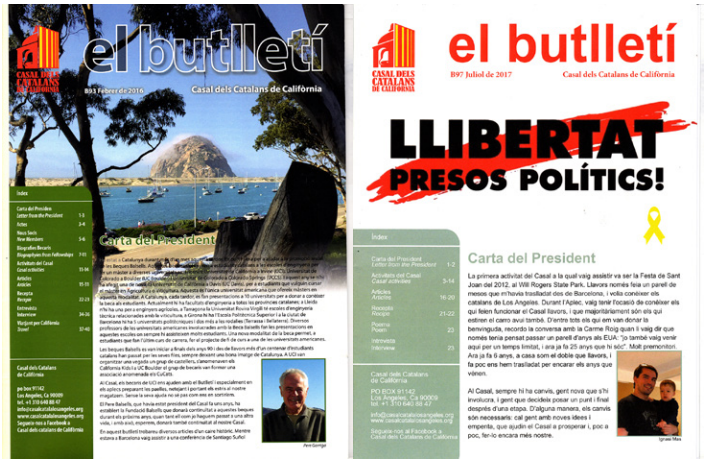
Butlletí 88

de 2011 hi ha informes de les noves comissions del Casal: Administració (Garriga), Butlletí (Torralba), Cau (Villero), Activitats cultural (Cucurny), Activitats socials (Jason), Classes català (Villero), Pàgina web (Villero). La Carme Roig entrevista Paul Walker president de la Penya del Barça a Los Angeles. En el Butlletí 85 de febrer de 2012 entre altres coses s’entrevisten els set becaris Balsells a la UCI. En el Butlletí 86 s’informa de la participació del Casal en el LA Times Book Festival a USC. El Casal hi té una parada. S’informa també del traspàs del Pare Joan Corominas, un dels fundadors del Casal. Es publica l’homilia del seu funeral que fa un recorregut per la seva interessant vida. El Butlletí 87 de gener de 2013 entre altres coses informa sobre la festa de Nadal, aquest any amb l’arribada dels Tres Reis amb regals per als nens. L’entrevista és amb l’Anna Torrents, becària Balsells, una de les investigadores que va crear el material més lleuger del món.

El Butlletí 88 d’agost del 2013 informa sobre el primer “dinar de dones”. S’informa que en Pere Balsells és guardonat amb la Creu de Sant Jordi, un dels màxims reconeixements de la Generalitat. Al Butlletí 89 de gener de 2014 s’informa sobre la Cadena humana de Los Angeles formada al Griffith Park a favor de la independència de Catalunya formada per famílies catalanes i simpatitzants californians. L’Anna Torrents escriu el “Treu la llengua” i hi ha una recepta de com cuinar una paella. El Butlletí 90 del juliol del 2014 informa sobre la celebració del 30 Aniversari de la fundació del Casal al Gladstone’s de Long Beach el 23 de febrer. El Butlletí 91 té un interessant article de la professora Sharon King, sòcia del Casal, sobre una visita a Catalunya per Nadal titulat: “És el gran tió, Charlie Brown”. També es comunica el traspàs d’Agustí Guardino, un dels socis fundadors del Casal.

Segueixen els butlletins. En el Butlletí 92 de setembre de 2015 Estel Carbó Vinaixa comença una sèrie d’articles titulats “Viatjant per Califòrnia”. El Butlletí 93 de febrer de 2016 és un dels més gruixuts amb 40 pàgines. S’informa sobre la Castanyada i la festa de Nadal, el recentment publicat llibre de Santiago Suñol: *L’epopeia Californiana de catalans i illencs*. Carme Roig escriu l’entrevista “Recull de contes” i Pere Garriga un article sobre Lluís Companys. Al Butlletí 94 de setembre de 2016 Montse Jason escriu sobre el documental *13 dies d’octubre* sobre

la mort de Lluís Companys que es va projectar a la sala d’actes de la comunitat on viu i va invitar els socis del Casal. També un article “Passió pel vi. Amor a Catalunya” escrit per Carla Gordillo. L’Estel Carbó viatjant per Califòrnia té unes sorprenents fotos d’arbres. En el Butlletí 95 d’abril de 2017 Lisa Fusté escriu sobre un concert de Jordi Savall a San Diego, es dona informació sobre el primer simposi d’estudis catalans a UCLA i el registre de catalans residents a l’estranger de la Generalitat i s’entrevista el responsable del Tumaca Truck que distribueix menjar català per Los Angeles. En el Butlletí 96 de setembre de 2017 s’acomiaa Pere Garriga com a president en la carta de la portada. S’informa sobre el referèndum de l’1 d’octubre de Catalunya, es recorda el Pare Ramon Martí, primer president del Casal, en el seu traspàs. Es ressenya la visita d’Artur Mas, expresident de la Generalitat, acompanyat de la seva esposa, i el dinar que es va compartir a Newport amb socis del Casal.

Butlletí 93

Butlletí 97

En el Butlletí 97 de juliol de 2017 es presenta Ignasi Mas, el nou president del Casal. Mònica Romano explica les moltes activitats que fa el Cau de la Mainada. En el Butlletí 98 d’abril de 2019 Pere Garriga explica l’Assemblea del FIEC (Federació Internacional d’Entitats Catalanes) a la qual va assistir a Barcelona a finals d’any. Hi ha cròniques de la Castanyada, la revetlla de Sant Joan, la Diada Nacional de Catalunya, els aplecs i la festa de Nadal i el Dinar de Dones commemorant el Dia Internacional de la Dona. També hi ha obituaris recordant Jordi Rosell, que havia sigut delegat del Casal a San Francisco en els seus inicis i Mark Redhead, el marit d’Ornel·la Torralba, catedràtic de Ciències Polítiques de Cal State Fullerton.

L’últim Butlletí de la sèrie és el número 99 de l’abril de 2020. Es presenta el nou president Joaquim Vallvé en la carta de la portada. La portada mostra també una foto de les tres paelles cuinades per l’aplec de primavera amb els seus cuiners, el becaris Balsells de la UCI. Es ressenyen varies trobades del Casal i la visita dels Castellars de Vilafraanca al nord de Califòrnia entre el 7 i el 12 d’octubre del 2019. Diversos socis del Casal van assistir a les seves actuacions, entre ells la Carme Roig que és de Vilafraanca. Hi ha una recepta de bunyols de

BUTLLETÍ 100

Pere Garriga

bacallà. I hem de lamentar els obituaris de dos grans col·laboradors del Casal: Pepita Martinez i Josep Llauradó. En pau descansin.

One Hundred Newsletters!

We’ve gotten to Butlletí 100. Quite an achievement! And I’ve had the honor to have been in some way associated with all of them. I’ll go ahead now with a brief summary of their history.

The first one of the series was published in May 1983. Casal dels Catalans de California had just become a reality at Rancho Dominguez. That 1st of May of 1983 right after a tremendous picnic-alec the first General Assembly was celebrated with the attendance of 40 new members. Our first president was Fr. Ramon Martí and Rosaura Montagut was our secretary. The butlletí was going to be our means of communication among the members, especially useful at this time before the Internet was invented. In that first newsletter in addition to publishing the minutes of the assembly and the members of its first provisional Consell Board of Directors, the new club by-laws were approved by the assembly.

The second butlletí did not appear until December 1983. In it a call for candidates to the first Consell of Casal was made which were to be elected at the General Assembly of 25 February 1984 to take place at the new meeting place of the club at the Parish Hall of Santa Teresita at 2645 Zonal Ave. of Los Angeles of which Fr. Martí was its pastor.

In the third butlletí published in June 1984 new Consell members elected in February were presented. The president is Fr. Ramon Martí, Carme Busquets is its secretary, Fr. Joan Corominas is in charge of cultural activities and Maria Dolors Martí is in charge of social activities. Casal wants to be a means of brotherhood for all Catalans in California and with such an aim delegations of Casal were established in San Francisco Francesc Valls as its representative and in San Diego represented by Joan Bertran. The butlletí also gave an account of the first Spring Picnic Aplec at Rancho Dominguez on April 29 celebrating Saint Jordi and Our Lady of Montserrat. Four large paellas were served that day to the over 200 persons attending. Maria Dolors Martí and her team organized the entire event.

Butlletí 4 was published in autumn of 1984. It has a new format. The editor is now Miquel Huguet, a doctoral student at UCLA. The cover of the first three newsletters was similar with big letters reading Casal dels Catalans de Califòrnia. The new Butlletí now has a new Casal logo at the top of the cover and under it a drawing or photo informing on one of the main articles in the newsletter. In this Butlletí 4 we see Fr. Corominas interviewing the then president of La Generalitat, Jordi Pujol. The newsletter explains that from now on it will consist of four main sections: a) Casal activities, b) important news from Catalonia, c) a history of famous California Catalans, d) news and interviews of Catalans residing in California.

In 1985 the cultural group of Casal starts publishing the Full Cultural (Cultural Page). Its object was completely didactic: culture and history. In these pages we find and account of the history and evolution of the Catalan language, a story of the Renaixença movement, and bilingualism in the autonomous Catalan communities.

In Butlletí 10 of the summer of 1986 and account is given of the visit of President Pujol and his wife to Casal’s Spring Picnic Aplec at Rancho Dominguez. Other butlletins give accounts of the visits of other illustrious Catalans in the world of art and literature to California. The Butlletí 16 of spring 1988 is dedicated to a visit and recital of Montserrat Caballé to Los Angeles.

There are as indicated earlier several activity groups in Casal. Culture, under the leadership of Fr. Corominas, is responsible for publishing the Butlletí and organizing visits to museums and historical California sites. It also offers classes of Catalan. At this time these are offered at UCLA partially subsidized by Casal. The social activities group under the leadership of Maria Dolors Martí is very active organizing picnic aplecs, supper parties and dances. The group gets together periodically at the homes of their members and end up with a festive meal. Traditionally Casal has its spring and fall aplecs at Rancho Dominguez, its Christmas, Saint John’s and Castanyada parties at the parish hall of Santa Teresita of Zonal Ave. and later at Saint Teresa’s of Alhambra. The parties include supper, a raffle, games and social dancing usually to the music of a live orchestra.

The newsletters also provide accounts of the activities of other Casals in Europe and America. Most of these Casals also publish newsletters which we receive. La Generalitat is also interested in promoting Catalan communities abroad and provide help. Casal accordingly belongs to the North American Catalan Society (NACS).

Butlletí 17 of spring 1988 presents the new board of directors of Casal. Jordi Garcia Buscató is now president, Valerià Martinez vice-president, Peter Garriga secretary, M. Dolors Martí treasurer, Carme Roig heads the social activities group and Patricia Petherbridge heads culture.

With Butlletí 18 the cover starts to present scenes drawn by different artists. Some are by Pilarín Bayes, a popular Catalan artist. Butlletí 21 has an ingenious drawing of Pilarín showing St. Jordi mounted on a dragon flying over San Francisco’s Golden Gate. In Butlletí 22 of autumn 1989 president Garcia Buscató and Miquel Huguet, who had been editor of the newsletter from number 18 bid farewell. Miquel had presented his doctoral thesis at UCLA and was returning to Catalonia. Butlletí 23 of winter 1990 presents the new president of Casal, Josep Llauradó. Llauradó will now also contribute articles to the newsletter from now on. Some years from now he will write a series of articles on Catalonia and the Spanish Civil War called Epítom.

From Butlletí 24 of spring 1990 on Sergi Solé, a professional illustrator and member of Casal will draw its covers, each very creative. In Butlletí 24 he shows the Spring Aplec at Rancho Domiguez, in Butlletí 25 he shows a sardana being danced below the famous Hollywood sign of Griffith Park, in Butlletí 26 he shows a sunset on, of course, Sunset Blvd, in Butlletí 27 we see the fours stripes of the Catalans flag left by two skiers descending Mammoth, in Butlletí 28 we have a big cake with a candle celebrating Casal’s 10th anniversary since the first Picnic Aplec. In Butlletí 28 we also find for the first time strips of the Casal Auca, illustrated by Sergi Soler with poems contributed by Casal members. Sergi’s covers continue until Butlletí 31 of summer 1992. In this newsletter we also find a complete Casal Auca with 36 drawings and poems.

BULLETIN 100

Pere Garriga

Butlletí 32 of summer 1993 changes its format. The cover now is red with a new Casal logo drawn by Sergi Solé. The logo represents better California showing the bell tower of a mission with the four stripes of the Catalan flag painted on its side. This newsletter also presents the new president of Casal, Pete Balsells. Sergi has a picture of Pete he has drawn for the newsletter. The editors of the newsletter are now Peter Garriga and Magí Deulofeu with Dona Magrinà as its artistic director. Butlletí 34 informs on the visit of the Cor de Cambra de Palau de la Musica Catalana to California and the welcome it was offered by Casal. Butlletí 35 of the summer of 1994 among other articles publishes a farewell to Maria Dolors Martí written by Fr. Corominas. Maria Dolors dies a few months later in Barcelona. Butlletí 36 is the last with red covers.

Butlletí 37 of spring 1997 now has a blue cover. On the first page from now on there is an article by the president of Casal. Pete Balsells writes them from now on for a number of years to come until Butlletí 61 of June 2003 when Carme Roig is elected president and continues in the tradition. With Butlletí 37 a year had elapsed since the last newsletter was published. During this time the Grup Dansaire Catalunya has been formed with members of Casal. In this newsletter information is given on the group by its director Joan Comellas. For some years to come the group will participate in the aplecs and parties of Casal and will perform at numerous locations around California. Another new development are the Balsells Fellowships for graduate Catalan engineering students to do a Master’s Degree at UCI (University of California at Irvine). The fellowship is endowed in equal portions by the Balsells family, the Generalitat of Catalonia and UCI. One of the conditions of Balsells Fellowship award is that the students be willing to help Casal in its activities. The first fellows are Sergi de Miguel and José Miguel Pulido. They now help with the publication of the newsletter. In Butlletí 37 Sergi explains his contribution. A new section appears on the back cover of the newsletter called “The Voice of...” In which someone talks about some experience of his. In Butlletí 37 we hear the voice of Norman Neuerburg, a professor of the University of California and a Casal member. Norman tells us how he met craftsman in Petra, the birthplace of Junipero Serra in Mallorca, and the founder of a number of California’s first missions. This craftsman had built scaled models of the 21 California missions in his garden. Sadly in Butlletí 40 of winter 1997 the unexpected death of Norman is reported. Alba Perez and Paco Lopez, Balsells fellows, and Peter Garriga are coeditors in this newsletter.

The newsletter with the blue covers continue until Butlletí 72 of May 2006. In Butlletí 39 we hear the voice of Roger Rangel, engineering professor at UCI discussing an agreement between the University of California and Generalitat to exchange professors and students working in agriculture, engineering, climate control and health. In Butlletí 41 of spring 1998 we are told that the Grup Dansaire in its third year now had 33 performances. It performed in Santa Barbara for the second time in April for the celebration of Presidio Day. We also hear the voice in this newsletter of Anselm Bossacoma.

In Butlletí 42 we are informed how the aplecs are to be organized in the future. There will be 41 teams with a total of 56 members some dedicated to cooking, others to serving food, others to cleaning, the raffle, games, the bar, music, etc. In this newsletter Josep Llauradó starts his series called Epítom on the Spanish Civil War. The series will continue for years to come. In each newsletter reports on the performances of the Grup

Dansaire will be given by its director Joan Comellas. They perform at the Naval Base of San Diego, at the missions of Santa Barbara and San Juan Capistrano and naturally at the Aplecs and Casal parties. In this newsletter report is given of Casal joining the FIEC (the International Federation of Catalan Entities) and NACS, the North American Catalan Society.

In Butlletí 49 of spring 2000 there is a report of the Meeting of Casals from Around the World celebrated at Barcelona’s Montjuic Fira Palace hotel written by Montse Jason. 250 persons attended representing 91 Casals. In the summer 2000 Butlletí 50 is published, marking the Golden Newsletter! There are articles from Ramon Martí, Miquel Huguet and Peter Garriga related to this milestone. In the Butlletí 52 and 53 of winter and spring 2001 we hear the voice of Lluís Jofre, professor of the Universitat Politècnica de Catalunya and visiting professor at UCI writing an interesting article called “California and Catalonia, lands of innovation”.

Pete Balsells continues as Casal president until Butlletí 60 of February 2003 and writes articles on its covers. He has been president for 10 years and during this period the Balsells Fellows have continued to grow. Butlletí 57 of June 2002 presents pictures of the last performance of Grup Dansaire. Joan Comellas its director and soul is retiring and returning with his wife Maria to Berga, his hometown in Catalonia. Sergi Solé publishes in this newsletter a pretty auca commemorating the event. In Butlletí 58 of September 2002 Roger Rangel writes that it is already seven years that students from Catalonia are arriving to UCI to study for a masters degree and 28 students have already been awarded fellowships. The fellowships have provided over one million dollars. The fellowship students have helped Casal assiduously with the publication of its newsletter and the organization of its aplec picnics. This newsletter also informs on a children’s group called Cau de la Mainada. In Butlletí 59 a new section appears called ‘Play and Learn’ with different types of games such as riddles and word puzzles. We also hear the voice of Joan Comellas in this newsletter.

In Butlletí 61 of June 2003 Carme Roig, the recently elected president of Casal writes the cover article and the new Consell is introduced. There is an article on the children’s group Cau de la Mainada which now have a Dragon and Big Head which are present at the Spring Aplec. Butlletí 64 of March 2004 informs that UCLA and Golden West College are offering classes of Catalan and at UCLA’s Student Union a special class of Catalan is offered for the children of Cau. Butlletí 66 of August 2004 presents the new Consell. Carme Roig continues as president. Josep Llauradó shows a collection of stamps issued by the Spanish government during the Civil War. The last newsletters now have articles written by recurrent authors. In Butlletí 65 and 66 we have a series of articles written by Fr. Ramon Martí, the first president of Casal, called “RAM-MAR’s Watch Talks”. In Butlletí 68 of March 2005 there’s an article on the Meeting of Catalans from Around the World which took place in Girona in February. Carme Roig, Màrius Cucurny, Montse Jason and Peter Garriga attended. There are articles from the Balsells Fellows of UCI which cook paellas, organize talks and build human towers. Butlletí 70 of November 2005 gives an account of President Pujol’s visit and a photo of a human column tower of four built at the autumn picnic aplec by the Balsells Fellows. In Butlletí 71 of January 2006 Carme Roig writes the cover article making a call for members to give support to those who need it using the words the human tower builders use to support the base of their towers: “fer pinya”. There’s also an article in

BULLETIN 100

Pere Garriga

memory of John Bertran’s passing. Butlletí 72 of May 2006 is the last of blue covers. In this newsletter Josep Llauroado presents a collection of foreign stamps issued during the Spanish Civil War supporting the republican government.

Butlletí 73 of August 2006 adopts a new format. The editor of the newsletter is now Belén Vicens, a Generalitat fellowship holder that Casal has been awarded for a few months to support its activities. Belén is now the editor of its newsletter until Butlletí 78 of March 2009. Butlletí 73 also comments of the meeting of Catala Clubs of North America at Vancouver. In the newsletters there are now pages dedicated to children with stories, games written among others by Laia Vicens-Fusté, Sharon King and Anaïs Fuentes. In the section of interviews of Butlletí 74 Roger Rangel discusses Catalonia-California engineering programs. Butlletí 75 has call for advertisements to help defray the cost of publishing and distributing the newsletter. Belen Vicens writes a new section called “Stick out your tongue...” In Butlletí 76 of March 2008 Casal celebrates its 25th anniversary. Carme Roig in the cover article gives an account of how Fr. Corominas had once told her about the beginnings of Casal with the help of Rosaura Montagut, Maria Dolors Martí. They collected addresses of Catalans they knew in the area and also with the help of NACS they made up a list. Rosaura then sent invitations to everyone on the list to attend a gathering at Rancho Dominguez, the headquarters for years of Claretian missionaries and now the residence of Fr. Corominas. It was the fall of 1982. They expected 40 to 50 people, instead 80 attended. They served bread soaked in tomato with ham, Catalan blood sausage and wine. That afternoon the group decided to form Casal dels Catalans de California.

In Butlletí 77 there are several articles dedicated to memories of Casal’s 25 years. There is also an account by Joaquim Vallvé of a meeting of Catalans from Around the World which took place in Tarragona. There is a section of anecdotes contributed by Jordi Quintana, Anaïs Fuentes and Joan Comellas. Fr. Ramon Martí recalls Maria Dolors Martí and Rosaura Montagut is interviewed. In Butlletí 78 Pepita Martinez is interviewed who for years has been directing the cooking of the paellas at the aplec picnics. There is also a nice picture of Pau Gasol, at the time a basketball player with the NBA, with a couple of Casal young ladies.

In Butlletí 79 of September 2009 the newsletter continues in the same format but Belén Vicens who has departed California is no longer editor. The newsletter is put together by 14 collaborators. There is a calendar of activities, cooking recipes, minutes of Casal meetings, a section called “Did you know...” Written by Carme Roig, a “Stick out your tongue...” Still written by Belén Vicens, the Epítom of the Spanish Civil War by Josep Llauroadó, articles on “A Medieval Banquet” by Sharon King, “A Conference on the Catalan Language” at UCSB by Peter Garriga, “Pau Gasol, Cultural Sports Ambassador” by Carme Roig, a selection of Catalan poems written by students of the Catalan classes at UCLA, an “Interview of Magdalena Bonvehí” by Laia Vicens-Fusté. In Butlletí 80 of January 2010 there is an article on Carme Roig being awarded the Premi Batista i Roca. This also the first newsletter with Ornel.la Torralba as editor.

Butlletí 81 of April 2010, under the direction of Ornel.la Torralba adopts now a new format. The cover continues to be in color with the letter of the president. But now Casal’s logo is on the top left of the cover and the “Butlletí” name of the newsletter is written more creatively with a

picturesque scene of California in the background. Casal has the benefit of Ornel.la being a professional graphic designer. Peter Garriga is the new president of Casal and writes the cover letter. The new Consell is presented with short biographies of each. In Butlletí 82 of October 2010 Carme Roig presents a recipe for cooking Catalan “panellets”, small almond cakes. In Butlletí 83 Joan Comellas starts a series of remembrances of Grup Dansaire performances. There is an interesting article by Josep Garcia Antunez on Catalan: “Three fallacies of its language”. Alba Martin gives a recipe for making ‘carquinyolis’ a typical Catalan autumn sweet bread.

In Butlletí 84 of January 2011 there are reports on new teams formed by Casal: Administration (Garriga), Butlletí (Torralba), Cau (Villero), Cutltual Activities (Cucurny), Social Activities (Jason), Catalan Classes (Villero), Wen-page (Villero). Carme Roig interviews Paul Walker president of the Barça Soccer club of Los Angeles. In Butlletí 85 of February 2012 there are short interviews with seven Balsells Fellowship students at UCI.

Butlletí 86 reports on Casal’s participation in the LA Times Book Festival at USC. Casal has a stand at the festival. This newsletter also reports the passing of Fr. Corominas, one of the founders of Casal. The homily pronounced at his funeral is published which informs on his interesting life. In Butlletí 87 of January 2013 reports among other news that the Three Kings visited Casal’s Christmas party with presents for all the kids. Anna Torrents, a Balsells Fellow, is interviewed, and discusses her research at UCI on the lightest material in the world.

Butlletí 88 of August 2013 reports on the first “ladies’ dinner”. It also reports that Pete Balsells has been awarded the Cross of Saint Jordi, one of the highest distinctions of the Catalan government. Butlletí 89 of January 2014 reports on the “human chain” formed at Griffith Park of Los Angeles by Catalan families and California sympathizers in favor of Catalan independence. Anna Torrents writes the “Stick out your Tongue” section and there is a recipe on how to cook a paella.

Butlletí 90 of July 2014 reports on the celebration of Casal’s 30th anniversary at Gladstone’s of Long Beach on February 23. Butlletí 91 has an interesting article written by Casal member Sharon King, a university professor, on his visit to Catalonia during the Christmas holidays called: “It’s the gran tió, Charlie Brown”. (Tió is the Catalan yule log). This newsletter also informs on the passing of Agustí Guardino, one of the founding members of Casal.

The newsletters continue. In Butlletí 92 of September 2015 Estel Carbó Vinaixa starts a series of articles called “Traveling around California”. Butlletí 93 of February 2016 has 40 pages, it is one of the thickest newsletter. It reports on the November Castanyada party and the Christmas party. It publishes an article on recently published book by Santiago Sunyol “The California Epic of Catalans and Islanders”. Carme Roig writes an interview on the book “A Collection of Stories” and Peter Garriga writes an article on Lluís Companys. In Butlletí 94 of September 2016 Montse Jason writes an article on the documentary “Thirteen Days in October” about the death of Lluís Companys which was shown at the visitors lounge of her residence to which all members of Casal were invited. There’s also an article “Passion for Wine. Love to Catalonia” written by Carla Gordillo. Estel Carbó continuing on her series of traveling around California has some amazing pictures of trees. In Butlletí 95 of April 2017 Lisa Fuster writes an article on a concert by Jordi Savall in San Diego. Information is also provided on the First Symposium of Catalan Studies” at UCLA and Generalitat’s register

BULLETIN 100

Pere Garriga

of Catalans Living Abroad. The interview is to the person responsible for running the Tumaca Truck which distributes cooked Catalan food around Los Angeles. In Butlletí 96 of September 2017 Peter Garriga writes his farewell letter as president of Casal in the cover. The referendum of October 1 in Catalonia is reported as is the passing of Fr. Ramon Martí, the first president of Casal. The visit of Generalitat’s ex-president Artur Mas, accompanied by his wife is reported as well as the dinner offered in his honor with Casal members at Newport.

Butlletí 97 of July 2017 presents Casal’s new president Ignasi Mas. Mònica Romana reports on the many activities of Casal’s children’s Cau. In Butlletí 98 of April 2019 Peter Garriga reports of attending the FIEC (International Federation of Catalan Entities) Assembly in Barcelona at the end of the year. There are articles on La Castanyada, the Saint John’s Eve party, the aplec picnics and Christmas party and the Ladies’ Dinner celebrating the International Women’s Day. There are also obituaries remembering Jordi Rosell, who had been Casal’s representative in San Francisco in its early days, and Mark Redhead, Ornel.la Torralba’s husband, professor of Political Sciences at Cal State Fullerton.

The last newsletter was Butlletí 99 of April 2020. In it the new president of Casal Joaquim Vallvé writes the cover letter. The cover also shows a photo the three paellas cooked by the UCI Balsells Fellows at the last aplec. Several Casal gatherings are reported as is the visit of the Vilafranca Castellers, human tower builders, to Northern California between October 7 and 12 of 2019. Various members of Casal attended their performances, among them Carme Roig, who is from Vilafranca. There is a recipe for codfish fritters. We also have to sadly report the passing of two great Casal supporters: Pepita Martinez and Josep Llauroadó. May they rest in peace

PRIMERA TROBADA

Pere Garriga

Recordo força bé els detalls d’aquella primera trobada de catalans al Rancho Domínguez. Em va deixar certament una impressió extraordinària i entranyable. Fou l’abril del 1981. Encara no existia el Casal. Jo feia uns anys que m’havia divorciat i vivia tot sol a El Segundo. M’havia fet soci de Casa de España i, com no, n’era secretari del seu Consell directiu. La seu d’aquella Casa de España estava en un vell edifici prop de la USC. Alguna vegada ens havia vingut a visitar el Pare Corominas que havia acabat de fer un doctorat en Literatura Espanyola a USC. Era naturalment un gran gust per mi parlar amb ell en català, un home tan erudit i ple d’anècdotes i experiències de la seva interessant vida. Un dia el Pare Corominas em va informar a Casa de España que properament es reuniria una colla de catalans al Rancho Domínguez i que no hi hauria de faltar.

El Pare Corominas havia organitzat la trobada al Rancho on vivia. Aquella tarda amb la col·laboració de la Rosaura de Montagut, que havia preparat un berenar de pa sucat amb tomàquet i botifarra per als assistents. No hi faltava tampoc un porró amb vi negre. El Pare Corominas tenia molts coneguts catalans pel sud de Califòrnia, molts d’ells capellans i d’altres exiliats bastants dels quals havien arribat a Califòrnia passant primer per Mèxic. El Pare Corominas mateix havia incorregut l’enuig de les autoritats franquistes per algunes declaracions públiques que havia fet i havia estat aconsellat a emigrar.

Recordo la tremenda impressió que em va fer trobar-me amb un grup tan nombrós de persones aquella tarda que parlaven la llengua dels meus pares i avantpassats. Vaig comprendre de seguida el fantàstic poder de la llengua que em feia sentir emparentat amb tothom qui parlava.

El Pare Corominas en un moment va pujar a una de les taules del jardí i donant la benvinguda i gràcies a tothom per l’assistència va preguntar si ens semblava bé tornar a repetir aquesta trobada al cap d’un temps. Tothom va estar-hi d’acord!

Des de llavors he estat un col·laborador assidu del Casal i no he faltat mai a gairebé cap de les seves activitats.

Segurament l’emoció que sentia en aquelles primeres trobades i aplecs ha canviat força amb els anys. Han passat gairebé 40 anys i les coses canvien. És clar que molts dels que eren puntals del Casal han desaparegut. Trobo que abans molts més socis estaven interessats en la marxa del Casal. Hi havia sempre bones assistències a les assemblees generals de socis i no hi faltaven les llargues discussions sobre diferents temes. Els aplecs, però, continuen i continuaran als mateixos jardins del Rancho Domínguez i continuarem ballant-hi sardanes.

PRIMERA TROBADA

Pere Garriga

El Pare Corominas fent un dels seus discursos enfilat a una taula en un dels primers aplecs

La Rosaura de Montagut amb la Montse Franch, la Ramona Denny i el Ramon Albalat

First Gathering

I remember very well different details of the first meeting of Catalans at Rancho Domínguez. It certainly left me with a vivid and beloved impression. It was in April 1981. Casal still did not exist. I had been divorced for a few years and lived alone in El Segundo. I had become a member of Casa de España, and, of course, was secretary of its board of directors. Casa de España in those days was located in an old building close to USC. Father Corominas, who had recently completed his PhD in Spanish Literature at USC had come to visit us a few times. It was always a pleasure for me to have a conversation with him in Catalan. He was so erudite and had so many anecdotes and life experiences to discuss. One day Fr. Corominas told me at Casa de España that shortly a group of Catalans would be gathering at Rancho Dominguez and I should not miss it.

Fr. Corominas had organized the meeting in the gardens of Rancho Dominguez where he lived with the help of Rosaura de Montagut who had prepared a snack of bread dipped in tomato and sausage for those in attendance. A porró (traditional glass jar with long spout) with red wine was also available. Father Corominas had many Catalan friends in Southern California, many of them priests or exiles from Spain for political and economic reasons and who had made their way to California from Mexico. Fr. Corominas himself had self-exiled because of some public pronouncements he had made which were critical of Spain's dictatorship. He was advised to leave the country.

I remember the tremendous impression I felt to find me in such a large group of people speaking the language of my parents and ancestors. I immediately understood the fantastic power language had that made me feel like everyone I spoke to was one of my relatives.

Fr. Corominas at a point stepped on top of a garden table and welcoming and thanking all those in attendance asked what we thought of repeating this encounter again in the not too distant future. Everyone was in favor of it!

From then on I have been a faithful collaborator of Casal and have missed very few of its activities.

There is no doubt that the emotion felt at those first meeting and picnics has changed quite a bit over the years. Forty years have gone by and things change. Of course many of those who were pillars of Casal have now disappeared. I find that years ago many more of Casal members were interested in how it was run. There was always good attendance at our General Assembly Meetings and plenty of long discussions on different issues. However our aplecs continue and will continue at the gardens of the Rancho and we will still dance sardanes there.

CRÒNICA PRIMER APLEC

Pere Garriga

Crònica d'una bona Diada: l'aplec de l'1 de Maig de 1983

Per començar, una cordial felicitació a tots, des dels heroics treballadors de la primera hora fins a l'últim que va venir.

Gràcies a Déu, i malgrat que els núvols rondaven i que en altres indrets de la gran ciutat va caure aigua a bots i barrals, no ens va ploure.

A les 10 del matí els comissionats que capitanejava en Pere Aranda ja havien posat la bandera catalana a l'entrada del Seminari Domínguez i estaven atrafegats disposant-ho tot.

Una taula amb el seu cartell invitava a registrar-se. L'Efrem Compte tenia una altra taula amb llibres i la Maria Dolors Martí penjava cartells molt bonics promocionant el Dia del Llibre.

La Rosaura Montagut es cuidava dels tiquets per al dinar i l'Agustí Guardino feia la llista dels Socis. El president omplia identificacions i obsequiava amb plomes amb la nostra llegenda.

Amb retard sobre l'horari previst, a la Capella hi va haver missa concelebrada pels Pares Ramon Martí i Joan Corominas. Per començar cantàrem *Amistat uneix-nos...* i acabàrem amb *el Virolai*. El Pare Martí emfasitza les paraules de mossèn Verdaguer a Barcelona: "Qui enfonsa o alça els pobles és Déu que els ha creat".

Amb molt d'ordre es va servir el dinar. La Cinta Salvador fou una excel·lent controladora. La botifarra amb mongetes foren rebones.

En Toni Artigau ambientava amb la música de sardanes. Poc a poc es van anar fent cercles de dansaires.

Pere Aranda registrant els nou socis

El dinar del primer aplec: pa sucat amb tomàquet i botifarra

Es van rifar un bon nombre d'obsequis com cistelles amb vi, panses i figues, botelles de xampany, bosses especials per a les escombraries que fabrica l'Aranda i una bossa de viatge de la TWA que donà en Quim Morera; sabó, un llibre i banderins de Vic. Tots els petits van ser obsequiats.

A les 5 començàvem l'Assemblea General al menjador del Seminari. El Pare Joan ens va haver de deixar.

El president obrí la sessió. Es llegí l'acta anterior. En Quim Morera va informar de la visita a la Generalitat –moment important que il·lustra aquesta pàgina.

El president notificà sobre una trucada de Barcelona del conseller de Comerç, el Sr. Francesc Zanuhi, invitant a un còctel a San Francisco el dia següent –2 de maig–, com un senyal que ja comencem a tenir reconeixement fins i tot de la mateixa Generalitat de Catalunya.

A continuació es van analitzar els 44 punts dels Estatuts presentats pel Consell directiu interí. El president moderà prou bé la discussió quan les opinions eren ben diverses. Es modificaren alguns punts.

CRÒNICA PRIMER APLEC

Pere Garriga

Les sardanes no faltaren al primer aplec

Miquel Coll i Alentorn, conseller de la Generalitat, rep de Quim Morera –acompanyat de sa mare– el primer butlletí del Casal

Com que es feia tard el president demanà un vot de confiança pel Consell directiu interí fins a una altra Assemblea General que serà al setembre per fer eleccions de càrrecs.

Quasi a les 8 del vespre es donà per acabada la sessió. Va ser una molt bona i profitosa Diada. Podem dir que va ser un Aplec històric ja que pràcticament va néixer el Casal dels Catalans de Califòrnia amb 70 socis per començar. Esperem arribar lluny.

Report on a Great Day: The Aplec of May 1st, 1983

To start let me congratulate everyone, from the heroic early workers to the last one that arrived.

Thank God for though clouds were roaming other sections of our great city causing big rainfalls we had no rain at the event.

By 10 AM the team lead by Pere Aranda had hung the Catalan flag at the entrance of the Dominguez Seminary and were busy arranging everything.

A table with a poster invited those in attendance to register. Efre Compte had another table with books and Maria Dolors Martí was hanging very pretty posters around promoting Book Day.

Rosaura Montagut was taking care of selling the tickets for the dinner and Agustí Guardino was making the list of members. The President was filling name cards and was giving gift pens with our emblem.

With some delay of the announced time a mass was celebrated at the chapel with fathers Ramon Martí and Joan Corominas together officiating. To start we sang "Friendship Unite Us" and we ended with the Virolai, the Hymn of Montserrat. Fr. Martí recalled the words of Rev. Verdaguer to Barcelona:... "He who sinks and raises the people is God who created them".

Dinner was served in a very orderly fashion. Cinta Salvador controlled the process wonderfully. The Catalan botifarra sausage with beans was delicious. Toni Artigau provided the sardana music. Little by little circles of dancers were formed.

A good number of prizes were awarded by the raffle such as baskets with wine, raisins and figs, bottles of champagne, special bags for trash that Aranda makes at his factory and a TWA travel bag donated by Quim Morera and soap, a book and pennants from Vic. All the children left with a gift too.

At 5 we were starting the General Assembly in the seminary dining room. Fr. Joan had to leave us then.

The President opened the meeting. He read the last meeting minutes. Quim Morera informed on his visit to the Generaltat – an important moment which is illustrated by the photo on the page.

The President informed he received a phone call from Barcelona from the Secretary of Commerce, Sr. Francesc Zanahí, inviting him to a cocktail in San

CHRONICLE OF THE FIRST GATHERING

Pere Garriga

Francisco on May 2, indicating that we were already being well recognized by the Generalitat of Catalonia.

Next the 44 articles of the bylaws were presented by Casal's Interim Board of Directors. The President did a good job in moderating the discussions which followed when opinions were at odds. Some of the articles will be modified.

As it was getting late the President asked for a vote of confidence for the Interim Board of Directors until the next General Assembly which will take place in September to elect the new Board.

It was nearly 8 PM when the meeting adjourned. It was a very good and profitable day. We can say it was also a historic Aplec because it saw the birth of Casal dels Catalans de California with 70 members. We hope to go a long way.

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL'S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

Mira, és molt poquet el que et puc dir d'aquella primera reunió del Casal, sembla que va servir per escriure els estatuts. Sé que hi havia la Josefina i el Miquel Huguet i també el Dr. Llauradó. Va haver-hi molta discussió amb el tema Espanya i Catalunya, –el que tota la vida he recordat és com una senyora argentina es va atrevir a dir (amb accent argentí és clar): "Vamos a ver, ¿Qué pasaporte tienen ustedes? Es que acaso no es un pasaporte ESPAÑOL"–amb això et podràs fer una idea de com anaven les coses... també va haver-hi tot un gran embolic amb la senyera, la vam treure, la vam posar... Sento molt no tenir més memòria d'aquells moments, però és que han passat molts anys. Saps? una memòria que sí que tinc i que em fa molta alegria recordar és el dia que va anar al Rancho Domínguez el president Pujol, aquell fou realment un dia memorable!

Look, I don't recall a lot from that first Casal meeting or reunion, but I believe it was when the statutes and protocol were written in order for Casal to become a legal non-profit organization I remember that Josefina, my sister, Miquel Huguet and Dr. Llaurado I believe, were there. There was vivid discussions related to Catalonia and Spain. There is something I still remember from that day is that a lady from Argentina said with a perfect

Argentinian accent : "let's see! What is the passport that you have? Isn't that a Spanish passport? As you can see there were different issues specially from Catalans born in other countries; South America, Cuba, Mexico.... And people emigrating to the US in their 20s or 30s. There was also a big discussion about the "senyera" the Catalan flag. We should hang it, we should not hang it...I am sorry about not having more memories of those early days but It has been a long time since then! But yes! A memory just came to my mind and that is the day that the president of the Generalitat, Jordi Pujol came to the Dominguez Ranch! That was a really memorable day for me.

Magda Schaffler

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

Enyorava la cultura i la llengua catalanes que m’havien agradat tant mentre estudiava a la Universitat de Barcelona com a participant del programa “Study Abroad” de la UCLA. Quan conduïa per Alameda Boulevard aquell diumenge de fa massa dècades vaig veure de sobte una llarguíssima senyera, de seguida em vaig sentir transportat de nou a Catalunya. Vaig estacionar el cotxe (que portava, naturalment, un adhesiu d’una C amb quatre barres vermelles sobre fons groc,) i em vaig dirigir cap a un grup de gent, alguns dels quals portaven barretines. El so de la música de cobla es barrejava en l’aire amb l’aroma d’una gran paella que es cuinava a prop. Tenia una mica de vergonya pel meu català, però aquesta gent em van tractar com un vell amic. N’havia conegut alguns d’ells en una reunió per formar un Casal Català i per fer projectes per a alguns esdeveniments, i tots em semblaven satisfets del resultat dels seus esforços. Al llarg dels anys, he assistit a molts aplecs del Casal, i cada vegada en arribar, em recordo d’aquell primer aplec. Les nostres cares han envellit, però l’orgull de cultura catalana i la joia de compartir-la amb altres que l’aprecien persisteixen com sempre.

I was really missing the Catalan language and culture that had so charmed me during the year I studied at the University of Barcelona as a participant in UCLA’s “Study Abroad Program.” So when I was driving down Alameda Boulevard that Sunday too many years ago, and I saw a large Catalan flag, I immediately felt taken back to Catalonia. I parked my car, (which naturally sported a sticker with a C on four red stripes over a yellow background,) and headed to a group of people, some of whom were wearing traditional Catalan caps. The sound of Cobla music mixed in the air with the aroma of a paella cooking nearby. I was a little embarrassed of my Catalan, but these people treated my like an old friend. I had met some of them at a meeting to form a Catalan group and to plan some events, and they seemed pleased with the result of their efforts. Over the years, I’ve attended many “Aplec” picnics, and every time I arrive, I’m reminded of that first Aplec. Our faces have aged over the years, but pride in the Catalan culture and the joy in sharing it with others remain as strong as ever.

Randy Grant

Em sembla molt adient que li preguntis sobre el Butlletí, perquè de fet ell s’hi va dedicar de debò i va treure un producte respectable. Si de festejar el número 100 es tracta, no es podria ometre el que en Miquel va fer tan encertadament.

A part del Butlletí en si, la idea d’un Casal de catalans es va forjar a la llibreria de l’Efraim Conte, amb la Rosaura i el Pare Corominas. Hi va haver una trobada inicial de pa amb tomàquet al Rancho Domínguez.

Més tard ja va venir la formalització, estatuts, etc. i va ser complicat, perquè s’aplegaven emigrants que havien estat abans a Amèrica del Sud, sense gaire contacte amb la Catalunya moderna, catalans de la Casa d’Espanya i altres amb una visió actual de les aspiracions catalanes.

Era una rèplica de l’unionisme-independentisme que hi ha al país, encara que oficialment, en el Casal no es feia política (algun Butlletí de fa uns quants anys en anunciar una fira de llibres, avisava que es prohibia incloure-hi material independentista).

Però tornant als principis, les coses van canviar –el 1986 crec–, amb la visita del president Pujol i els consellers de la Generalitat i la inclusió dels Casals en les subvencions culturals del Govern de Catalunya.

En èpoques més recents, l’arribada de molts estudiants catalans a les universitats de Califòrnia, l’accés als mitjans electrònics, la comunicació global, ha canviat el concepte i el coneixement de la situació i les reivindicacions presents de Catalunya, entre els residents catalans als EUA.

En qualsevol cas, com que al que ens estem referint és al Butlletí que ara arriba al seu número 100, el que esmento més amunt no hi té gaire res a veure.

I de nou, l’editor Huguet va fer una bona feina.

Per cert, crec que la Lisa Fuster hi va col·laborar i també en Sergi, el seu marit. Tinc entès que el butlletí va fer de Cupido.

La creació de Casals en el passat responia a la necessitat dels antics emigrants d’aplegar-se lluny de la pàtria, però és obvi que aquest és un concepte desaparegut i les associacions futures hauran d’aplegar les persones d’acord amb els seus interessos en qualsevol lloc d’aquest univers global. Per damunt d’això la projecció de la llengua i la cultura catalana haurien de poder desenvolupar-se fora en profunditat si es vol que les noves generacions nascudes fora de Catalunya preservin la identitat catalana. Per això cal també un programa d’estudis equivalent per als descendents de catalans.

Salut i força!

I believe it is the right thing to ask Miquel about the butlletí because he really dedicated a lot of time to it and the final product was very respectable. If we are celebrating butlletí 100th we cannot ignore Miquel because he did an amazing job. Besides the idea of publishing a butlletí, the idea to start a Casal (a place to gather and celebrate Catalan traditions) started at the bookstore of Efreim Conte, with Rosaura and Father Corominas. The first gathering was at Dominguez Ranch gardens where Father Corominas lived. Rosaura en others brought bread, tomato, oil and cured ham “pernil” one of the most popular fast food meals in Catalonia.

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

Later on, Casal became a formal non-profit institution, with formal protocol but it was not easy because there were Catalan emigrants that lived in South America without a lot of contact with the modern Catalonia as well as others coming from Casa de Espana and other associations’ with a different vision of the then recent Catalan aspirations.

It was a kind of replica between unionism and independentism happening in the country, although officially, Casal was not a political institution.

(Just remember that in one of the butlletins years ago a festival of books was announced and the foot of the announcement it said that any books or independentism material was forbidden).

Going back to the beginnings, things changed at around 1986, I believe with the visit of then, the president of the Generalitat, Jordi Pujol and some members of the Catalan government where the Catalan Casals would receive subsidies from the Catalan government.

In more recent years, the arrival of many Catalan students at the California universities, access to the media, improvement of electronic devices, global communication has changed the concept and the knowledge of the situation in Catalonia by the Catalan residents in the USA.

In any case, as I just realized, that what I have been writing about does not have much to do with the publishing of butlletí100 and its memories.

And again, the first editor Miquel Huguet did an amazing job with editing and writing the butlletí.

By the way, I believe that Lisa Fuster was also a collaborator along with her husband Sergio Sole. I also believe that the butlletí was a Cupid a some point.

The creation of Casals around the world in the past, was a need for the Catalan emigrants to gather outside their country, but obviously this concept has disappeared and the future associations will need to gather the people according to their interests and believes anywhere in the world. Even more important is the projections of the Catalan language and culture if we want that the new generations of Catalans born outside Catalonia continue their Catalan identity. An equivalent studies program would be a must for the Catalan descendants.

Health and strength

Josefina Vidal

Ens vam reunir al Rancho Domínguez un grup de catalans. La Rosaura va portar entrepans de pa amb tomàquet i pernil.

Jo crec que va ser l’any 1980? Quina il·lusió em va fer de trobar tants catalans.

De moment les trobades s’haurien de fer virtuals o trobar-nos al parc.

El futur del Casal depèn de tots nosaltres.

A pretty large group of catalans gathered at Rancho Dominguez. Not sure of the date now but possibly towards the end of 1980. Rosaura was the one who was in charge of bringing the food: Bread, tomatoes, oil salt and “pernil” cured ham) pa amb tomàquet I pernil). Cannot express the happiness that we all experienced seeing so many other Catalans so far away from Catalonia.

For now, all the gatherings should be virtual o meet at a park in small groups.

The future of our Casal depends on all of us.

Montse Franch-Jason

El Casal és part de mi. Al llarg dels anys, he fet molt per al Casal, començant per ser-ne el primer secretari i també vaig ser de la vocalia d’activitats socials . El Casal va començar amb una idea molt nostra, amb la il·lusió que a dintre el Casal hi hagués catalanitat i que es parlés el català i l’anglès, llengua del nostre país d’adopció. Moltes alegries al començament però amb el temps també algunes desil·lusions degut a diferències culturals i polítiques.

Casal was and still is part myself. Throughout the years I gave a lot for Casal. I was part of the board of directors as the first secretary and also the person in charge of social activities. Casal started with a very idealistic idea and to promote the Catalan language and culture and speak Catalan and English on our gatherings. Many happy moments the first years but with time also some not so happy moments mostly due to some political and cultural differences.

Antoni Artigau

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

El Quimet i jo vam assistir a la primera trobada del Casal que si no m’equivoco va ser a finals de l’any 1980 o a principis del 1981.

Recordo alguns dels assistents com ara la Rosaura i el Larry Ulvestad, la Maria Dolors Martí, la Teresa i el Henry Wroblewski, el Pare Joan Corominas, la Cinta i el Josep Salvado, el Rene i la Paquita Sambres, el Toni Artigau, la Carmen i el Jaime Aranda, la Martha i el Pedro Aranda, i potser tambe la Pepita i el Valeriano Martinez, i també el Dr Foraster, nosaltres i no recordo a ningú més ara.

El que més ens va impressionar va ser el fet de veure’ns envoltats de tanta gent catalana i simpatitzans compartint pa amb tomàquet i pernil i planejant les properes trobades. El Quimet i jo vam créixer al Casal català de Buenos Aires a l’Argentina, així que trobar-nos amb una cosa similar en aquest país, ens va fer molt feliços.

Trobem que hi ha moltes diferències d’aquell començament del Casal de fa 40 anys al Casal d’avui, que es feien moltes més festes. Sobretot les festes de Sant Joan i per Nadal que se celebraven a la sala de l’església de Santa Teresita a Alhambra. Eren unes festes precioses de les quals en tenim molts bons records. En moltes ocasions hi havia una petita orquestra i ens fèiem un tip de ballar. Crec que llavors també hi havia més socis participatius –alguns d’ells ja no hi són– que els que hi ha ara. Ens agradaria molt tornar a aquella època amb la mateixa gent de llavors i que hi hagués més socis i simpatitzants per a aconseguir un gran futur per al nostre Casal.

Quimet and I attended the first Casal gathering that if I am not mistaken it was at the end of 1980 or beginning of 1981.

I remember some of the people attending as Rosaura and Larry Ulvestad, Maria Dolors Marti, Teresa and Henry Wroblewski, Father Joan Corominas, Cinta and Josep Salvado, Paquita and Rene Sambres, Toni Artigau, Carmen and Jaime Aranda, Martha and Pedro Aranda and perhaps Pepita and Valeriano Martinez and Dr. Forester, us and I don’t remember anybody else right now.

The most impressive thing for us was to be surrounded by so many Catalans and sympathizers enjoying the typical “pa amb tomàquet and pernil” and planning for future gatherings. Quimet and I grew up in Casal Català de Buenos Aires in Argentina, so, for us to find something similar in this country made us very happy.

We find many differences between those days (40 years ago) and now with more spectacular parties. In a special way, we remember the gatherings for Sant Joan and Christmas at the community room of Santa Teresita Church in Alhambra.

They were a lot of fun and we have many great memories. In many occasions we also had a band playing and we danced and danced. I also believe that there were more participant members, some are no longer with us, than we have now.

It would be great to go back to those days with the same people and with the people now with more members and sympathizers to make sure to have a great future for Casal.

Quimet i Núria Andreu

Vaig arribar a Los Angeles per fer el doctorat a la UCLA al setembre del 1982. La veritat no recordo qui em va mencionar la trobada al Rancho Domínguez el 14 de novembre però hi vaig anar per menjar una paella i ballar sardanes.

Malauradament, no recordo cap detall que sigui destacable per publicar. Només que allí el Pare Corominas i el Pare Martí van proposar de constituir el Casal. Me’n vaig fer soci i vaig participar en l’elaboració del Butlletí.

Gràcies a en Pere Balsells (que en va finançar la seva distribució) i l’Anna Gustafson (que en va finançar el programari per a la seva elaboració en el meu Macintosh) vam donar-li una bona empenta que me n’alegro que s’hagi mantingut i arribeu al número 100.

La meva col·laboració va finalitzar el 1989 quan vaig acabar la tesi i vaig retornar a Catalunya.

Gràcies per mantenir viva la flama del Casal.

Una encaixada i molts records,

I arrived in Los Angeles September 1982 to finish my post graduate at UCLA. The truth is that I don’t remember who told me about the gathering at the Dominguez Ranch on November 14th but I decided that I would go, since I was looking forward to eat paella, and dance “sardanes”.

Unfortunately I don’t remember details that would be worth publishing with the exception that Father Corominas and Father Marti were there and proposed to establish the Casal.

I became a member and I collaborated in helping with the butlletí.

Thank you to Pete Balsells (who help financially with the distribution) as well as Anna Gustafson (who helped financially to set my Macintosh computer) we work really hard and I am happy to see that we got to butlletí 100!

My collaboration with Casal and the butlletí ended in 1989 when I finish my thesis and went back to Catalonia .

Thank you for maintaining the Casal’s flame alive! Salutations

Miquel Huguet i Vilella

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

La meva dona Susan i jo vam arribar a Laguna Beach l’any 76 després de viure uns quatre anys al nord-est dels Estats Units i prèviament a Veneçuela. Al cap de poc temps vam conèixer en Larry i la Rosaura Ulvestad ja que els seus nens i els nostres anaven a la mateixa escola. Durant temps només parlava en català quan parlava amb la Rosaura. Va ser ella que ens va convidar a aquesta primera trobada. Va ser una experiència molt emocional ja que aquella primera trobada i la fundació del Casal eren el punt de connexió amb la meva llengua i cultura.

Jo considero que la meva contribució al Casal ha sigut nul·la i va ser, i sempre ha sigut, més d’observador que col·laborant; tot i que aquells primers dies i sempre n’he gaudit; però sempre m’ha costat de ser més participatiu després de tants anys fora de Catalunya.

Desafortunadament el nostres fills no parlen el català però esperem que els nets el parlin algun dia.

(Tot i que diu que no va ser participatiu, en Vicent ens va ajudar a fer i dirigir les paelles que feien els estudiants Balsells en alguns aplecs. Una deliciosa aportació).

My wife Susan an I arrived at Laguna Beach in 1976 moving from the North East part of the US where we lived there for 4 years. Before that we also lived in Venezuela for a few years as well. Not long after we moved, we met Rosaura and Larry Ulvestad. Our children, approximately the same age, were attending the same school. For the longest time, the only time I spoke in Catalan was when I would speak with Rosaura. Actually, she was the one who told me about the first Catalan gathering.

It was a very emotional time for me that first gathering with other Catalan people and establishing the Casal. For me, it was the connecting point between my language and culture.

I don’t consider myself being someone that contributed to the Casal much but I enjoyed being an observer more than an active participant.

Even though I have not been a collaborator, I have always enjoyed all the Casal gatherings. Perhaps I was a bit shy because I felt disconnected after so many years not living in Catalonia.

Unfortunately, our children don’t speak Catalan but we are looking forward to our grandchildren having the interest of learning the language of his grandfather.

“Although Vicent mentioned that he was not a collaborator during our gatherings, he helped at the kitchen making the paellas and supervising the Balsells fellowship students in some our “aplec”” what a delicious participation!.

Vicent Mas

La Rosaura ens explica que la primera trobada amb un grup de catalans va ser a casa seva ara fa 40 anys i va ser el Pare Joan Corominas que la va convidar a fer una trobada als jardins del Rancho Domínguez que era on ell vivia. Ens pensàvem que seriem unes 20 persones i van venir al Rancho 75 persones. “Jo només vaig portar 2 persones però n’hi va haver algunes que van portar molta gent. Una d’elles va ser la Maria Dolors Martí. També en Pere i la Martha Aranda van portar molta gent. Hi assistiren també entre d’altres la Teresa i en Henry Wroblewski , el Sr. Joan Arboles i la seva senyora, en Toni i la Josefina Artigau, el Sr. Balaguer de Figueres i molts més”.

Un dels records mes entranyables d’aquells començaments va ser l’esperança que els seus fills fossin aportadors i col·laboradors del Casal, ja que amb molt d’esforç per part d’ella tots dos parlaven (i parlen) i escriuen el català perfectament.

La Rosaura ens diu que aquests últims anys no ha participat tant del Casal per diverses raons, però cada Sant Jordi les roses (50 o més) que ens donaven a les dones eren del seu jardí. I si ella era fora, demanava a algun amic que les anés a collir per portar-les al Casal.

La Rosaura ens explica d’aquella primera trobada que tant ella com el Pare Joan Corominas eren socis d’una associació cultural, la North American Catalan Society i ells feien un butlletí i d’allí va sortir la idea de començar un butlletí al nostre Casal. “Jo l’escrivia a màquina i després el distribuïa”.

Rosaura started telling us that the first gathering with other Catalan people was at her house about 40 years ago (she remembers that because her daughter was just an infant at that time). Then, it was Father Corominas who invited everyone to gather at the beautiful gardens of Dominguez Ranch where he lived at that time. “We thought we would be a group of 20-25 people but it was much larger!” “About 75 people attended that first gathering at Rancho. I only invited two other people, but some others brought many more people! One of these was Maria Dolors Marti, also Pere and Matha Aranda brought a large group of people, some of them belonging to some Spanish organizations. I also remember Herry and Teresa Wroblewski, Mr Joan Arboles and his wife, also Toni and Josefina Artigau. Mr Balaguer from Figueres I many others that I don’t remember now”.

One of her most beautiful memories was the hope that her children would be participants and collaborators and supporters of Casal. She is very proud to say that her two children speak, read and write in perfect Catalan. It was a huge effort but she is very proud of it!

Rosaura is saying that for different reasons, the past few years she has not been able to participate much in the Casal gathering but every Spring Picnic around Saint George Day, she would bring the roses of her beautiful garden (50 or more) to give to the ladies celebrating Saint George Day, the day of the book and the rose. A beautiful tradition. In case she was out of town or unable to do it, she would ask a friend to do it for her.

She is also saying that from that first gathering, the idea to make and

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

publish a butlletí was born. Both, her and Father Corominas were members of a Catalan Cultural Association called The North American Catalan Society and they had a butlletí! They thought that would be a good idea for our Casal. She was the one typing the articles and later the distribution.

Rosaura Ulvestad

El que recordo d’aquella primera trobada és que el meu marit Enrique i jo vam anar al Rancho Domínguez i va ser una molt agradable sorpresa en veure tanta gent reunida del meu país i de Barcelona. Mai m’hauria cregut que hi hagués tanta gent catalana a Los Angeles. Les primeres persones que vaig conèixer van ser la Maria Dolors Martí i la Rosaura Ulvestad que, per cert, ens va impressionar moltíssim veure un pernil sencer penjat d’una branca mentre preparaven pa amb tomàquet per a tothom. Que bé em vaig sentir! Era com estar al meu país, Catalunya: el menjar, la gent, la música i la llengua i tothom compartint històries com una gran família. Us vull dir que ho vam passar estupendament i aquella experiència està gravada a la meva ment per sempre.

També vam conèixer noves persones com ara; el Pare Joan Corominas i el Pare Ramon Martí, el Dr. Foraster, l’Agustí Guardino, en Toni Artigau, en Quim Morera, en Quimet i la Núria Andreu, en Pere i la Martha Aranda i el Sr. Arboles que era el fotògraf del Casal durant molts anys. També hi van assistir en Josep i la Cinta Salvador, en Rene i la Paquita Sambres però amb ells ja ens coneixíem per altres amistats. També vam conèixer la Pepita i en Valeriano Martinez que durant anys i anys van ser grans col·laboradors del Casal.

En aquells temps les reunions es feien a l’església del Pare Ramon Martí. Tots esperàvem les trobades per fer les reunions de com formar i portar el Casal per tenir alguna cosa més sòlida i sobretot de poder disfrutar de la nostra cultura i tradicions, ballant sardanes i especialment parlant la nostra llengua, el català .

La diferència que veig entre aquells primers anys i ara és que llavors el Casal tenia més activitats i molta gent que participava ajudant amb el que calgués. Gaudíem molt quan fèiem els aplecs començant a les 11 del matí a fer els preparatius tot compartint un entrepà de pa amb tomàquet i pernil, olives, formatge i vi. El primers cuiners de les paelles van ser en Pere i la Martha Aranda i també en Quimet i la Núria Andreu. La veritat és que aquestes reunions eren el màxim. Van ser moments meravellosos que no canviaria per res del món.

Ara el Casal encara continua però molts d’aquells pioners ja no estan amb nosaltres. Només en quedem uns quants d’aquells primers anys. Tot i que ara la nova generació amb noves idees i tecnologia són els que han de continuar i mantenir les tradicions culturals vives al Casal.

Jo tinc molts records de tots aquests anys i trobo molt a faltar l’Esbart Dansaire de Catalunya que va fundar el Joan Comellas amb diferents coreografies i sardanes.

Estic molt feliç de veure que el Casal continua ja que sempre ha sigut, és i serà part de mi.

What I remember from that first gathering is that my husband Enrique and I went to the Dominguez Ranch and it was a very emotional surprise to see so many people from Barcelona and my country!!! I never thought that there were so many Catalan people in LA! The first people we met were Maria Dolors Marti and Rosaura Ulvestad and we just couldn’t believe our eyes when we saw a whole “pernil” cure ham hanging from a tree branch meanwhile they were preparing the most delicious “pa amb tomàquet” tomato bread to go with the “pernil”. Cannot express the

REFLEXIONS DELS SOCIS FUNDADORS DEL CASAL
REFLECTIONS OF CASAL’S FOUNDING MEMBERS

Carme Roig

feeling of happiness being there! A few times I thought I was somewhere in Catalonia! The food, the people, the music, the language and all the stories shared by everybody made me feel that I was part of a large family. I don’t have enough words to express all the feelings and emotions felt that day. Memories forever in my heart and mind.

I also want to mention that we met new people, Father Corominas and Father Marti, Dr Forester, Agusti Guardino, Toni Artigau, Quim Morera, Quimet and Nuria Andreu, Pere and Martha Aranda, Mr Arboles, the Casal photographer for many years. Also attending were Josep and Cinta Salvador, Rene and Paquita Sambres although we already met before through some common friends. We also met Pepita and Valeriano Martinez who for years and years they were one of the main Casal collaborators.

The beginning years we would met at the church were Father Ramon Marti was the Pastor. We all were looking forward the next meeting and talk and discuss about Casal and how we could improve what we had and welcoming new ideas to make it a very special place to enjoy our culture and traditions, dancing sardanes and most of it, speak our language; Catalan!

The differences I see from then and now is that Casal had many more activities and more people participating in whatever was needed. I remember having so much fun organizing our “aplec” twice a year. We would gather at the Rancho at 11am to get started and get everything ready! While working, we would enjoy eating an “entrepà de pernil” cured ham sandwich, olives, cheese and a glass of wine!

The first chefs making the paelles were Pere and Matha Aranda, also helping were Quimet and Nuria Andreu. The truth is that those gatherings were the best! Wonderful memories that I would never change.

Casal is still around but a few of those first pioneers they are no longer with us. Just a few of us we are still here. Although Casal has a new generation of younger people with new ideas and technology. They are the ones in charge now. The ones to continue and maintain alive the Catalan culture and traditions.

I have years of memories but I really miss being part of Esbart Dansaire de Catalunya founded and choreographed by Joan Comellas. Not just the fun of being part of it but his new choreographies and dances.

I am very happy to see Casal continuing and maintaining our traditions and culture alive because Casal was is and will be always a part of me!

Teresa Wroblewski

ARTICLES

Pere Garriga

Pere Balsells clausura la Fundació Balsells

A finals de juliol del 2019 el Pere Balsells va clausurar la Fundació Balsells després de 25 anys de la seva inauguració. La fundació havia atorgat beques a estudiants de postgrau d'universitats catalanes per a obtenir un màster en les escoles d'enginyeria de diverses universitats dels Estats Units. En un principi les beques van començar per estudiar a la Universitat de Califòrnia Irvine (UCI) i després es van estendre a la Colorado University Boulder, a la University of Colorado a Colorado Springs i a la Universitat de Califòrnia Davis. El professor Roger Rangel de la UCI era el director del programa. Una de les condicions de les beques era que els estudiants dediquessin un cert nombre d'hores cada mes a treballs benèfics socials. Els becaris de la UCI complien aquesta tasca ajudant el Casal en diverses activitats. Des del començament van ajudar en la preparació de les paelles als aplecs assessorats durant molts anys per la nostra Pepita Martínez. Han continuat amb aquesta tasca fins al nostre últim aplec de tardor del 2019. Els becaris també van ajudar el Casal en la preparació dels butlletins i també durant un temps van fer classes de català a la UCI. Les beques en els últims anys també es donaven a estudiants catalans per a fer el projecte de final de carrera en una de les universitats citades. Era una bona oportunitat després de continuar els estudis pel màster en aquesta mateixa universitat.

Les despeses de les beques, que incloïen allotjament, viatge als EUA i assegurances, eren compartides en terceres parts per la Fundació Balsells, la Generalitat de Catalunya i les universitats americanes on estudiaven. El finançament va començar a fallar per part de la Generalitat fa uns anys a causa de la crisi econòmica que passava Catalunya. La Fundació Balsells va suplantar la contribució de la Generalitat. L'any passat la Generalitat va informar la Fundació que ja no estava interessada a donar cap suport econòmic a les Beques Balsells ni ara ni en el futur. La Fundació va decidir amb això que continuarien proporcionant el suport promès als becaris fins al 2020 i després també es clausuraria.

La labor de la fundació durant els 25 anys

de la seva existència ha estat espectacular. Més de 200 estudiants catalans n'han estat beneficiats i han continuat amb brillants carreres professionals al món de la tecnologia.

Tot va començar amb la iniciativa del Pere Balsells, un home extraordinari, emprenedor i lluitador. Repassem ràpidament la seva vida. Pere Balsells i Jofre va néixer el 1928 a Barcelona. El seu pare era fill de Bellprat, un poble al costat de Santa Coloma de Queralt i la seva mare era filla de Tremp. Ell fou el germà gran dels fills del matrimoni. Li seguien dues germanes, la Maria i l'Anna. Eren temps de penúria econòmica. Els pares tenien una lleteria a Sants però van haver de tancar-la a començaments de la Guerra Civil. Durant la guerra el Pere i la seva germana Maria van viure a Bellprat amb els avis.

Després de la guerra els seus pares van tornar a obrir la lleteria, però el 1941 el seu pare, que era mosso d'esquadra, va patir un terrible accident que li va causar la mort. La seva mare va poder salvar el negoci. Va treure el Pere de l'escola als 13 anys per posar-lo a treballar a la lleteria. Poc després però va vendre el negoci i va obrir una botiga de queviures a Sants. No hi ha dubte que era una dona d'empenta i emprenedora. Vigilant pel futur del seu fill va fer que entrés als 14 anys a l'Escola de Treball de Barcelona, al taller de torns fent peces i matrius. De dia el Pere treballava a la botiga i al vespre a l'escola, ubicada a l'antiga Escola Industrial de Barcelona del carrer Urgell. Amb el sou d'aprenent ajudava al manteniment de la família.

El Pere tenia una tieta, germana de la seva mare, que vivia a Nova York. Aquesta senyora va oferir al Pere l'oportunitat de venir a estudiar als EUA. Tot i que era un suport important per a la família la mare del Pere no li va posar cap obstacle perquè emigrés als EUA comprenent que seria una gran oportunitat per a ell considerant la terrible situació política i econòmica que passava el país. Així que als 18 anys, a l'abril de 1947, va arribar a Nova York, camí a la Universitat de Colorado a Boulder on havia estat admès per a estudiar mecànica a l'escola d'enginyers. Quin repte! Imagineu-vos-el amb pocs coneixements d'anglès, escassos estudis, i amb \$20 a la butxaca fent cap a l'oest americà. Naturalment, de seguida es va posar a treballar mentre estudiava. L'aprenentatge a l'Escola de

Treball li proporcionava ara oportunitats de treball a bastant bons sous.

A l'escola d'enginyers va conèixer la Joan, una de les poques estudiants a l'escola d'enginyers aeronàutics de la universitat. Es van enamorar i ja abans d'acabar la carrera es van casar. La Joan treia les millors notes de la classe! Després de graduar-se es van traslladar a Ohio on el Pere va ensenyar cursos d'enginyeria a la Universitat de Dayton durant dos anys. El 1956 van venir a Califòrnia on el Pere va treballar per una companyia que feia vàlvules reguladores per a coets de propulsió Atlas. Allí va dissenyar bobines per aquests coets que funcionaven a les altes temperatures que demanaven.

Ara el Pere i la Joan van veure clar el camí que havien de seguir dissenyant bobines per a diferents aplicacions industrials. Així van començar la seva companyia Bal Seal Engineering. Tenien pocs recursos econòmics i en un principi treballaven des del garatge de casa seva i més tard van traslladar el taller a un Quonset, una construcció semicilíndrica de metall prefabricat que l'exèrcit americà havia utilitzat durant la guerra. Els obstacles eren grans però van treballar incansablement i els dissenys i innovacions del Pere en la fabricació de bobines amb propietats singulars van anar vençant els obstacles.

A la fi la companyia es va establir a Foothill Ranch en una àmplia i moderníssima planta on va continuar dissenyant productes originals amb bon èxit que es venien arreu del món. També van obrir una planta a Colorado Springs amb maquinàries dissenyades pel Pere per fer els seus productes en sèrie.

La família del Pere també va anar creixent. Van tenir dues filles i un fill. I en l'actualitat ja una colla de nets. Lamentablement la seva esposa Joan mor el 1995 després de 43 anys de matrimoni i d'incassable ajuda al seu costat.

El Pere no va oblidar mai les seves arrels catalanes i va donar sempre tot el suport que podia a la seva família a Catalunya. Quan es va assabentar que al sud de Califòrnia hi havia un Casal Català va començar a assistir als seus aplecs. Poc temps després va formar part del Consell del Casal i el 1992 en va ser elegit president, càrrec que va exercir durant diversos anys.

ARTICLES

Pere Garriga

És ara quan el Pere estableix la Fundació Balsells. Comencen a arribar becaris d'universitats catalanes per a fer estudis per un Màster Degree. Els primers són admesos a la UCI, després a Colorado University Boulder, a la University of Colorado a Colorado Springs i a la University of California Davis, aquesta última per estudis en l'escola agrícola i viticultura. Jo sóc reclutat juntament amb professors d'aquestes per fer la promoció d'aquestes beques a les universitats catalanes. Generalment la promoció es feia el mes de setembre.

El Pere també fa donatius a la biblioteca de Santa Coloma de Queralt de 800 llibres de revistes i vídeos de cultura americana. També ajuda en la reconstrucció de la Capelleta de Sant Magí als afores del poble i un any és pregoner de la Festa major de la vila.

I van arribant ara els ben merescuts honors i homenatges. El 2013 la Generalitat li atorga la Creu de Sant Jordi. El 2012 la Fundació Catalana per la Recerca i la Innovació li atorga el Premi Nacional de Mecenatge Científic. El 2015 la Universitat de Colorado Boulder li atorga el Doctor Honoris Causa de les Ciències.

L'any passat el Pere va decidir vendre la Bal Seal Engineering Company. Va trobar un bon comprador en Kaman Industries que s'avenia a totes les condicions del tracte. La companyia conserva el nom i el Pere pot continuar treballant a la companyia a la secció de recerca.

El Pere ha estat sempre un gran viatger. Ha aprofitat el seu temps de vacances per fer excursions arreu del món. He tingut el gran gust d'acompanyar-lo en algunes d'elles.

La vida per a ell és una gran aventura i com ell diu: "és qüestió de gaudir-la ja que només es viu una vegada".

Festa de Nadal de 1994, Pere Balsells a la dreta amb Joan Bertran i Pere Garriga.

Pere Balsells d'excursió a la Vall d'Aran.

Pere Balsells a l'Aplec del 2000 amb membres del Consell.

ARTICLES

Pere Garriga

Pete Balsells closes the Balsells Foundation

At the end of July 2019 Pete Balsells closed the Balsells Foundation 25 years after its opening. The foundation had provided scholarships to graduate Catalan students to obtain master degrees at several US universities. At first the scholarships were offered for graduate students to UCIrvine and later were extended to University of Colorado at Boulder, University of Colorado at Colorado Springs and UC Davis. Professor Roger Rangel of UCI was the director of the program. One of the conditions of the scholarships was that the students would dedicate some time every month to benefit social programs. The UCI student complied with this requirement by helping Casal in a number of activities. From the beginning they helped prepare the rice paellas at our picnics under the direction for many years of our Pepita Martinez. They have continued providing this assistance until our last picnic in the fall of 2019. For many years the students also assisted in the publication of our newsletter and for some time were instructors of our Catalan classes at UCI. In the last years scholarships were also offered to last year Catalan students to do research for their end term project at the above-mentioned universities. It was a good opportunity later for these same students to apply for graduate school at the university.

The scholarship also covered housing, trip and insurance expenses. The expenses were shared in equal parts by the Balsells Foundation, the Catalan Generalitat and the universities where the students were assigned. Financing for the scholarships began to falter in the last few years by Generalitat due to the economic crisis the country was undergoing. The Balsells Foundation was paying for Generalitat's contribution during this period. Last year however Generalitat informed the Foundation that it was no longer interested in supporting these scholarships now or in the future. The Foundation then decided that it would continue to support scholarship holders through 2020 and afterwards would shut down.

The achievements of the Foundation during its 25 years of existence have been spectacular. Over 200 Catalan students have received these awards and have gone on to brilliant professional careers in the world of technology.

It all started with an initiative of Pete Balsells, an extraordinary enterprising and determinate fellow. Let's briefly review his life's journey. Pete Balsells Jofre was born in 1928 in Barcelona. His father was from Bellprat, a small town next to Santa Coloma de Queralt. His mother was from Tremp. He was the eldest of the children of this couple. He had two younger sisters: Maria and Anna. The years of his young life were tough. The parents had a milk shop in Sants (a suburb of Barcelona), but had to close it at the start of the Spanish Civil War. During the war Pete and his sister Maria lived with their grandparents in Bellprat.

After the war the parents opened the milk shop again, but in 1941 Pete's father, who had been working for the Mossos d'Esquadra (Catalan police unit) suffered a lethal accident. Pete's mother was able to maintain the family business for a while. She got 13 year old Pete out of school and put him to work in the milk shop. Not long after she sold the business and opened a grocery shop in Sants. She was no doubt a hard driving, enterprising lady. Also concerned about her son's future she had him enroll at the age of 14 to Barcelona's Escola de Treball, a workshop where he would learn the latest technics for manufacturing parts with shop lathes. During the day Pete continued working his mother's grocery business and evenings he would work at the shop as an apprentice where the small salary he received helped keep the family afloat.

Pete had an aunt, his mother's sister, who lived in New York. This lady offered Pete the opportunity to come study in the US. Though he was now an important member supporting the family, Pete's mother did not discourage Pete to emigrate to the US because she considered it to be great opportunity for him at this time when Spain was in such a dire political and economic state. So, at the age of 18 in April 1947 Pete arrived to New York on his way to the University of Colorado at Boulder where he had been admitted to study

mechanical engineering. What a challenge this must have been! Imagine him with very limited knowledge of English, limited schooling and with only \$20 in his pocket making his way to the American West. Naturally he looked for jobs immediately after arriving. His apprenticeship at the Escola de Treball shop was now useful in securing work at reasonable salaries.

While at the School of Engineering he met Joan, one of the few female students in the university's school of Aeronautics. They fell in love and a year before graduation were married. Joan was getting the best grades in her class! After graduation they moved to Ohio where Pete taught engineering courses at Dayton University for two years. In 1956 they came to California where Pete worked for a company that made regulating valves for Atlas Rockets. There is where he designed coils for these rockets capable of withstanding the high temperatures demanded.

At this point Pete and Joan understood that their future lied in the design of innovative springs for different industrial applications. In this manner Bal Seal Engineering was born. They had very limited financial funding and in the beginning worked from the garage of their home which later was moved to a prefabricated metallic Quonset structure from the World War II army. The obstacles put in their way were great but with untiring work and the outstanding designs Pete would come up with they were able to overcome.

The company was eventually able to settle at Foothill Ranch in a large modern facility where the unique coil and seal designs were fabricated and distributed around the world. They also opened a plant in Colorado Springs with machinery designed by Pete to mass produce Pete's designs.

Meanwhile Pete's family had been growing. The couple had two girls and one boy. And now they have all added a number of grandchildren. Unfortunately, Pete wife Joan died in 1995 after 43 years of marriage and tremendous help making a success of their business.

Pete never forgot his Catalan roots and provided

ARTICLES

Pere Garriga

all the support he could to his family in Catalonia. When he learned that in Southern California we had Catalan club he started to attend our picnics and meetings. Soon after he became a member of Casal's board of directors and in 1992 was elected president, a position he held for several years.

It is now that Pete starts the Balsells Foundation. Students start to arrive from Catalan universities to pursue a Master's Degree. The first to come study at UCI, later they come to Boulder and then Colorado Springs and UC Davis. At the latter university the Balsells scholars enroll in the school of agriculture and viticulture. I am asked to promote the fellowships at the Catalan universities together with professors representing each of the US universities. Generally we would do these promotions in the month of September.

Pete also makes donations to the library of Santa Coloma de Queralt of 800 books, magazines and videos mostly relating to American culture, history and opportunities. He also helps with the reconstruction of the ancient Sant Magí chapel at the outskirts of the town and one year has the honor of being the Public Announcer of the Festa Major of Santa Coloma.

And now more well-deserved honors are forthcoming. In 2013 Catalonia's Generalitat awards him the Cross of Saint George, one of its highest honors. In 2012 the Foundation for Catalan Research and Innovation awards him the National Scientific Patronage Prize. And in 2015 he is awarded Doctor Honoris Causa in Science of the University of Colorado Boulder.

Last year Pete decided to sell Bal Seal Engineering. He found in Kaman Industries a buyer that met all his requirements. The company maintains its

name and Pete may continue to work there in the research department.

Pete has always loved to travel. He would take advantage of his vacation time to take trips around the world. I have had the pleasure of accompanying him on some of these trips. For Pete life is a great adventure and as he says: "it's a matter of enjoying it as much as possible as we only live once".

ARTICLES

Annie Helms

Em dic Annie Helms i sóc una estudiant graduada de Lingüística de llengües romàniques a la Universitat de Califòrnia, Berkeley. La meva primera experiència amb el català va ser durant un viatge a Barcelona amb la meva família fa tres anys. Em va sorprendre que cap dels meus professors d'espanyol no em digués que a Espanya es parlen moltes llengües i vaig decidir aprendre més sobre el català. La primavera de 2019, vaig fer un semestre de català a Berkeley i aquell estiu vaig passar dos mesos a Barcelona estudiant català i fent recerca sobre la llengua. Actualment, els meus interessos acadèmics són el bilingüisme, el contacte entre llengües i la sociofonètica (com els factors socials afecten els sons d'una llengua) i m'enfoco en l'espanyol i el català d'Espanya i dels Estats Units.

La informació que segueix és sobre dues acadèmies barcelonines del segle XVIII. És un resum de la meva investigació per a un seminari

del semestre passat sobre la història de les acadèmies europees de llengües romàniques.

My name is Annie Helms and I am a Ph.D. student in Romance Linguistics at the University of California, Berkeley. My first experience with Catalan was on a family trip to Barcelona three years ago. I was shocked that none of my Spanish teachers had ever mentioned that other languages are spoken in Spain and I decided to learn more about Catalan. In spring of 2019, I enrolled in a semester of Catalan at Berkeley and spent 2 months in Barcelona the following summer. My current research interests are bilingualism, language contact, and socio-phonetics (how the sounds of language are influenced by social factors), and I focus on Spanish and Catalan in Spain and in the United States. The following information on two academies in Barcelona in the 18th century is a summary of my term paper this past spring for a seminar on the history of the Romance language academies in Europe.

Dues acadèmies catalanes separades per la política, però lligades per la identitat regional

La primera meitat del segle XVIII a Catalunya es caracteritzava per la polarització política que va resultar de la mort del rei Carles II. La ciutat de Barcelona patia els efectes de la Guerra de Successió (1706-1714), i una facció entera del clero i de la nobilitat catalana es va exiliar. L'Acadèmia del Desconfiats (1700-1703) i la Reial Acadèmia de Bones Lletres (1729-fins ara) eren dues acadèmies que es van establir en temps molt diferents, separats per la Guerra. La majoria dels socis de la primera acadèmia eren partidaris de l'arxiduc Carles d'Àustria, mentre que tots els socis de la segona acadèmia eren partidaris del rei Felip V. A l'Acadèmia dels Desconfiats, sovint es feia servir el català entre els membres, en les juntes i en les publicacions, però el seu

ARTICLES

Annie Helms

ús es va prohibir per la Reial Acadèmia de Bones Lletres. De fet, el rei Ferran VI va posar aquella acadèmia sota el patrocini de la Real Academia Española (RAE), una acadèmia amb el desig de preservar i promoure la llengua castellana. Segons aquestes diferències, sembla que l'Acadèmia dels Desconfiats i la Reial Acadèmia de Bones Lletres siguin totalment distintes. Això no obstant, en la publicació de la segona acadèmia, diuen clarament que procedien de l'Acadèmia dels Desconfiats.

Una anàlisi a fons de les obres publicades per cada acadèmia, *Nenias reales y lágrimas obsequiosas* (l'Acadèmia dels Desconfiats, 1701) i *Real Academia de Buenas Letras de la Ciudad de Barcelona: origen, progressos y su primera Junta General baxo la proteccion de Su Magestad* (la Reial Acadèmia de Bones Lletres, 1756) demostra que malgrat el gran canvi d'ideologia política, l'ús de llengua i el reemplaçament dels socis, les acadèmies estaven lligades per la seva reivindicació de la identitat regional. Aquesta identitat regional superava l'afiliació política i l'ús de la llengua. En *Nenias reales y lágrimas obsequiosas*, ambdós, els partidaris de l'arxiduc Carles d'Àustria i els partidaris del rei Felip V van elogiar el rei Carles II fent servir el català. Llavors, l'afiliació política no s'associava distintament ni amb el castellà ni amb el català.

A més, la identitat regional s'expressava a part de l'ús de la llengua regional. Mentre que l'Acadèmia dels Desconfiats podia demostrar l'afinitat regional per a publicar les obres en català, la segona acadèmia no podia fer-ho a causa de les regles internes. Per mitjà de la publicació d'una detallada història lingüística, la Reial Acadèmia de Bones Lletres intentava demostrar la importància històrica i cultural del català i de Catalunya. La manera en què es preparava per aquella història reflecteix el lema oficial de l'Acadèmia dels Desconfiats, *tutta quia diffidens*, que vol dir “som convençuts perquè som desconfiats”. Com l'Acadèmia dels Desconfiats, la Reial Acadèmia de Bones Lletres no publicaria una obra sense examinar-la i les seves fonts. No confiaven en cap font sense un procés en què asseguraven la seva veracitat. Llavors, la seva història de Catalunya podria superar qualsevol dubte i es faria servir com un testament de la importància històrica de la regió. A causa d'aquestes ideologies sobre la producció

literària i el seu contingut, les dues acadèmies estan lligades. Quan la Reial Acadèmia de Bones Lletres va escriure el seu primer llibre el 1756, van trobar el seu llinatge en l'Acadèmia dels Desconfiats per la seva reivindicació de la identitat regional, malgrat les afiliacions polítiques, l'ús de llengua i el reemplaçament dels socis.

Two catalan academies separated by politics, but united by regional identity

The first half of the 18th century in Catalonia was characterized by political polarization following the death of King Charles II. The city of Barcelona felt the effects of the War of Succession (1706-1714), and an entire faction of the Catalan nobility and clergy were exiled in its aftermath. La Academia de los Desconfiados (1700-1703) and La Real Academia de Buenas Letras (1729-present) were two academies that were established in two very different eras, separated by this war. The majority of members of the former academy were open supporters of Archduke Charles' claim to the Spanish throne, whereas all of the members of the latter academy were loyal supporters of Phillip V. In La Academia de los Desconfiados, Catalan was often used among members, in meetings, and in publications, but its use was prohibited early on in La Real Academia de Buenas Letras. In fact, the latter academy was patronized by King Ferdinand VI and became a branch of La Real Academia Española (RAE), an academy desiring to promote and preserve the Castilian language. By these differences, it appears that La Academia de los Desconfiados and La Real Academia de Buenas Letras could have no relation with one another. However, in the latter academy's first publication, they clearly report their origins in La Academia de los Desconfiados. A thorough analysis of works published by each academy, Nenias reales y lágrimas obsequiosas (La Academia de los

Desconfiados, 1701) and Real Academia de Buenas Letras de la ciudad de Barcelona: origen, progressos y su primera Junta General baxo la protección de Su Magestad (La Real Academia de Buenas Letras, 1756) reveals that despite the major shift in political ideology, language usage, and discontinuity of membership, the academies remained connected by their assertion of regional identity. This regional identity, however, extended beyond political affiliation and language usage. In Nenias reales y lágrimas obsequiosas, both supporters of Phillip V and supporters of Archduke Charles III eulogized King Charles II using Catalan. Thus, political affiliation, a seemingly apparent indicator of regional identity, is not seen as distinctly Castilian nor distinctly Catalan.

Furthermore, regional identity was not limited to the use of the regional language. Whereas La Academia de los Desconfiados could demonstrate regional affinity by publishing works in Catalan, the latter academy was prohibited from doing so. Rather, through the publication of a detailed linguistic history, La Real Academia de Buenas Letras aimed to demonstrate the historical and literary importance of Catalan and of Catalonia. The way in which the Academy laid the groundwork for this history is reminiscent of the motto of La Academia de los Desconfiados, tutta quia diffidens, or “we are certain because we are wary”. Much like La Academia de los Desconfiados, La Academia de Buenas Letras would only produce work that accurate. No sources were to be trusted a priori, they all had to undergo a vetting process to determine their reliability and accuracy. Thus, their written history of Catalonia would be able to withstand scrutiny and would serve as a testament to the historical importance of the region. Therefore, it is through the ideologies of literary production and the content of this production that the academies are linked. As La Real Academia de Buenas Letras penned their first book in 1756, they found their lineage in La Academia de los Desconfiados through this assertion of regional identity, despite political affiliations, language use, and overhaul of membership.

ARTICLES

Norma Vargas

Reflexions del C-19

Quan em van demanar d'escriure sobre l'actual, omnipresent pandèmia, la qual no crec que sigui necessari anomenar per saber de què parlo, hauria pogut copiar qualsevol de les moltes coses publicades que us donaria més informació de la que volem o ens és necessària.

Així és que vaig haver de reflexionar per trobar la manera correcta d'abordar el tema i vaig decidir cercar a Google la paraula “virus”. En resum, del resultat de la recerca, això és el que vaig trobar sobre virus en general:

- Els virus són organismes que no es poden replicar sense una cèl·lula viva

- Els científics no estan segurs si els virus estan vius o no

- Els virus contenen material genètic, ADN o ARN, recobert de proteïna, lípids o glicoproteïna

- Els virus no poden replicar-se sense una cèl·lula viva, d'aquí que els anomenem paràsits

- Els virus són considerats l'entitat biològica més abundant del planeta

- A hores d'ara, no hi ha una explicació de l'origen dels virus

- Els virus no es poden veure sota un microscopi d'augment, ni que sigui el microscopi d'augment més potent. Només es poden veure a través d'un microscopi electrònic

Així doncs, us puc dir que és un organisme no viu i tan petit que ens necessita a nosaltres per viure. I tot i essent així, ens ha portat als humans a ser-ne d'ell captiu. Quina gran lliçó d'humilitat!!

Els humans, que sempre ens hem considerat superiors i capaços dels èxits més grans, ara ens trobem que un organisme ens pot controlar millor del que mai van fer els nostres propis pares, millor que cap llei escrita. Aquest petit organisme ens té més controlats que cap toc de queda o que si fóssim empresonats.

Quin gran igualitzador!! En condicions iguals aquest organisme ataca per igual, sigui quin sigui el nostre estatus social o econòmic, sigui quin sigui el nostre nivell educatiu, el nostre

grau d'encant o karma i no té cap mena de respecte per l'edat que un tingui. Ànimes experimentades, que no velles, són les que en surten més mal parades. I si bé els més joves, no el pateixen en gran nombre, tampoc ells estan totalment lliures de ser infectats.

El que puc dir, és que l'únic aspecte positiu que jo hi veig, és que el trànsit al sud de Califòrnia i el medi ambient estan a nivells molt millors que jo mai havia vist en els 50 anys que porto vivint aquí.

Així és, que ho hem après, els humans, no som tan forts i poderosos com pensàvem. Em pregunto, és que n'aprendrem quelcom de tot això ?

Doncs estem aprenent a estar sols, a socialitzar sense estar físicament presents uns davant dels altres, aprenem a abraçar-nos a nosaltres mateixos i a gaudir més que mai de les abraçades i petons dels que són a prop nostre.

Hem descobert el delit de mirar els estels en soledat i fer llargues passejades. El gaudir de trucades telefòniques improvisades pel sol fet de conversar. Hem trobat noves maneres de connectar amb l'altre i hem descobert la tecnologia com a eina per fer-ho i com a eina d'aprenentatge.

Una manera ideal per activar les nostres neurones i evitar trobar-nos el Sr. Alzheimer de totes totes!

Escrivint, m'adono que per aquells de nosaltres que vivim sols, tot això resulta una gran fita. La necessitat d'abraçades i petons és ben evident! Així és que vull compartir una proposta que ens arriba des de Nova Zelanda:

Crear una bombolla amb dues o tres persones per socialitzar només entre nosaltres. Un grup exclusiu que ens mantingués en estricta isolació, tot assegurant-nos que estem lliures de l'invasor. D'aquesta manera, la gent que és membre de la mateixa bombolla, poden disfrutar de la companyia mútua sense necessitat de mantenir distància. La idea suposa una gran responsabilitat per als membres del grup, però ens ajudaria a mantenir-nos tant en bona salut física com mental.

Així doncs.....qui vol participar d'una nova família lliure de virus?

Reflections on C-19

When asked to write an article about our current, ubiquitous, we-are-all-equally-affected pandemic (do I need to name the culprit? I didn't think so) there is so much material published that I could just copy any recent publication to give you more than what you need or want to know.

But this gave me pause. First, I had to find the right way to address it. So, here we go to google “virus” and this is, in synthesis, what I found about viruses in general:

- *Viruses are organisms that cannot replicate without a host cell. Scientists are not sure whether viruses are living or non-living.*

- *They consist of genetic material, RNA or DNA, surrounded by a coat of protein, lipid (fat), or glycoprotein. Viruses cannot replicate without a host, so they are classified as parasitic.*

- *They are considered the most abundant biological entity on the planet.*

- *To date, no clear explanation for the origin(s) of viruses exists.*

- *Viruses cannot be seen with optical magnifying microscopes, which go up to 1,000 times magnification, and can be imaged only by electron microscopes.*

So, I can call it an organism. An organism that is so small, not really living, that needs us to live and yet, it brought us humans to our knees. What a lesson in humility!

We always considered ourselves so superior, capable of the greatest achievements and now we know that a nano-organism can control us better than our parents ever did, better than any law in the books, both sacred and legal. We are better controlled than any curfew or jail.

Talk about the great equalizer! In equal living conditions, this miscreant attacks the whole gamut of social status, economic levels, years of education, degree of charm, Karma, and no respect for age! Experienced souls (not “old”) are under the worse of attacks. Although young ones are mostly spared, they are not completely protected, either.

The only positive result that I can see is that traffic in Southern California, and air quality, is the best I've seen in the 50 years that I lived here.

ARTICLES

Norma Vargas

So now we know. We are not as powerful as we think we are. Are we going to learn anything from this? We are learning to be with ourselves, to socialize without being present, to hug ourselves and to enjoy more than ever the hugs and kisses of those that can be close to us.

We are also discovering that we can enjoy solitary activities such as star gazing, long walks, remote learning, calling someone just because, finding new ways to connect. This sounds like a way to activate those lazy neurons to keep Mr. Alzheimer away!

Just writing this and talking about it I realize that for those of us that have a household of one, it is more challenging. We do miss and need hugs and kisses! So here's an idea that comes from New Zealand: create a germ bubble by which 2 or 3 persons agree to socialize only with each other, creating an exclusive group with very strict isolation guidelines, after being sure that all are free of the invader. Thus they can share spaces without masks and without keeping distance. It is a great responsibility for the members and that would help them stay healthy and sane.

There it is... who wants to join a newly generated, germ free temporary family?

ARTICLES

Teresa de Genover

Diada Internacional de la Dona 2020

L'any 2020 ha estat indiscutiblement un any de confinament, de reduïda mobilitat i mínima activitat social. Si bé ja a finals de gener es començaven a sentir notícies de la pandèmia per la COVID-19, que ens va portar a no poder fer les activitats del Casal que són costum de cada any, encara vam tenir sort de poder reunir-nos unes quantes dones del Casal per celebrar la Diada Internacional de la Dona.

És tot just ara, en posar-me a escriure sobre aquesta trobada, que m'adono que és l'última trobada social de més de sis persones a la qual he assistit des d'aleshores.

El grup de dones que hi vàrem assistir, no va ésser gaire nombrós, però això sí, un grup de dones interessants, alegres i amb gran sentit de l'humor, sobretot durant el joc de l'elefant que vam jugar per a l'intercanvi de regals que vam fer després de dinar. Els regals eren tots de coses que cadascuna tenia per casa. Aquest any va haver-hi des de bijuteria, ninots de drap o estris de cuina fins a copes nadalenques de vi.

Vam dinar al restaurant Madre! Oaxacan a Torrance, on vam gaudir de la cuina mexicana que és tan popular i bona aquí al sud de Califòrnia, acompanyada de botomless mimosas.

Tot plegat, un gran dia!

International Women's Day 2020

2020 has been a year of confinement, reduced mobility and minimal social activity. Already by January we hear news about the Covid19 pandemic, which has been the reason for not being able to do the regular activities that the Casal organizes yearly. But we were lucky to still be able to organize a gathering for International Women's day.

It is in writing this, that I realized that was the last activity I did, that involved a gathering of more than 6 people.

We were not a very big number of women members of el Casal that gather to celebrate, but it was for sure a group of interesting and fun women with a great sense of humor, especially during the white elegant gift exchange game that we played right after lunch. The gifts were of articles that each of us had at home. From jewelry to stuffed animals, kitchen utensils to wine glasses.

We had a wonderful lunch at the restaurant Madre! Oaxacan in Torrance, where we ate Mexican food that is so good and popular in a Southern California. They served it accompanied of bottomless mimosas.

All together, it was a great day!

RECEPTA/RECIPE

Recepta de la primera paella del Casal
Recipe for the first Casal paella

Des dels començaments del Casal, la paella ha sigut sempre la reina de la festa! les primeres paelles les van fer el Pere i la Martha Aranda i la seva família. Aquí va la recepta de la família Aranda que a l'any 1994 en Pere va fer un video per que els estudiants de la beca Balsells la poguessin continuar.

Casal's paella recipe

Since the very beginning of Casal, paella has been our signature. Pere and Martha Aranda were the first members cooking the Casal paelles using Aranda's family recipe. In 1994 they made a video of how to cook the paella and so the Balsells fellowship students could take over.

INGREDIENTS FOR A PABELLA - based on Aranda's family recipe

Ingredients in the Aranda Paella recipe for 12 persons

1. 3 boxes of 32 oz each of Uncle Ben converted rice
2. Chicken. Wing drumettes and skinless half breasts (amount to be determined)
3. Salt. Approximately 50 grams
4. 1 Green bell pepper
5. 1 Red bell pepper
6. Garlic - 6 to 7 cloves
7. Parsley - 1 bunch
8. Peas - 1/2 package, frozen
9. Tomato sauce (2) cans 16-oz each
10. Shrimp - 2 per person (The Aranda recipe calls for 6 to 7 per person)
11. Saffron - 1 oz container
12. Pork - a package of small ribs
13. Peppers - small jar of soft peppers
14. Onions - 3 large

As indicated, earlier, the proposed recipe for the Casal, I believe, should call for the meat being chicken and the fish be shrimp.

Order in which the ingredients are placed in the Paella.

1. Chicken
2. Pork ribs
3. Onions
4. Green and Red peppers
5. Garlic and Parsley
6. Squid
7. Tomato sauce
8. Water, hot to boiling (added gradually)
9. Rice
10. Saffron
11. Peas
12. Small red peppers that come in a small jar that are used for decoration purposes.

The majority of the fish and chicken was purchased at Albertsons or Fedco. Fedco may be a little cheaper. Of course, the cheapest place would be on an Army/Navy base where there is no tax and things are rather cheaper than in other places, if access can be made to that.

RECEPTA/RECIPE

INGREDIENTS FOR A PAELLA - based on Aranda's family recipe

The following is a step-by-step description as taken by Patricia Petherbridge during the paella based on the Aranda recipe.

- 1 Prepare the barbecue
Line the barbecue with aluminum foil
Add 1 small bag of briquettes (approximately 5-lb)
Kindling - pieces of wood on top of the briquettes to start the fire
- 2 Clean the squid
Cut down the middle, slash into 2 or 3 pieces
Cut off the eyes and invert the tentacles
Take out hard center core (tooth)
Keep clean; cover with plastic wrap and keep in the refrigerator, cooling.
- 3 Take 1 large onion - peel and chop in small pieces and set aside
- 4 Take 1 bunch of parsley, finely chop
- 5 Peel and chop 6 cloves of garlic, combine with parsley and set aside
- 6 Remove seeds and finely chop the green and red bell peppers
- 7 Prepare the chicken
Remove the greasiest part of the skin of wing, drumettes, etc. and set aside.
Remove greasiest part of the skinless half chicken breasts, cut into serving pieces and set aside with drumettes.
- 8 Prepare the mussels - Mussels have to be handled very carefully and must be alive. If they are alive, the shell is closed. My recommendation is not to use mussels for that particular reason, as mussels can create sickness that we don't need.

The mussels in the Aranda recipe were purchased from Albertsons; approximately 2 1/2 pounds. They should be closed. Rinse mussels well. Place in a covered saucepan. Heat burner on medium, then place covered pan on burner. Check saucepan to turn mussels. Mussels will open. Lower flame once mussels are cooked. Remove from heat. Separate empty shells; save water from mussels and use to cook rice (but be sure not to use sediment which is on the bottom of the saucepan)
- 9 Prepare pork chops. Cut off excess fat, cut into small pieces, set aside and keep cook in the refrigerator
- 10 Prepare the fresh shrimp. Just rinse with cold water
- 11 Warm the paella pan
- 12 Add Mazola oil, approximately 1 pint or to suit and heat

RECEPTA/RECIPE

- 13 Spread oil around the paella pan
- 14 Add chicken and brown slowly; add salt; sprinkler over chicken
- 15 Add pork and brown slowly; add salt
- 16 Cook for about 10 min or so
- 17 Feed fire with pieces of kindling; move meat to side; add onions; saute such onions
- 18 Add green and red bell peppers
- 19 Add garlic and parsley
- 20 Move garlic, bell peppers and onion to side of pan along with chicken and add squid. Cook until the juice from the squid is absorbed. Sprinkle with salt.
- 21 Add tomato sauce
- 22 Stoke the fire and then add boiling water, shrimp, juice from mussels and rice.
- 23 Once rice begins to boil, cook 12 minutes while boiling. Add saffron, salt, DO NOT MIX RICE; just cut through water and rice with paddle to make sure spices and spread around to bottom of pan and add peas
- 24 After rice has boiled for 5 minutes, add the shrimp
- 25 Add mussels around the pan for decoration and also add the red peppers in jars. This is done approximately 1 minute before the rice is done.

This is the end of the paella. Good luck.

LES PORTADES DELS BUTLLETINS
NEWSLETTER COVERS

Agraïment al Pere Garriga

Aquest recull de portades i la major part del Butlletí 100 ha estat possible gràcies al Pere Garriga. Des de la primera trobada, la primera reunió i la formació del Casal, amb gran cura, amor i dedicació ha anat preservant-ne la història.

El Casal vol agrair al Pere Garriga la seva incansable tasca i gran dedicació. Fa 40 anys, poder guardar arxius electrònicament no era tan fàcil com avui en dia. El Pere però, va decidir que guardaria una còpia de tots els articles, butlletins, anuncis, etc. per conservar la història del Casal.

Moltíssimes gràcies per fer possible que aquest munt d'històries i records hagin pogut sortir a la llum. Sense tu i la teva incansable dedicació, aquest butlletí 100 no hauria estat possible.

Thanks to Pere Garriga

This collection of bulletin covers and a big part of the Butlletí 100 (newsletter) it has been possible thanks to Pere Garriga. Since that very first gathering, first meeting or the founding of Casal Mr Garriga with lots of love and dedication he kept all the Casal history.

Casal would like to thank Pere Garriga for his unconditional dedication. 40 years ago, to save files electronically was not as easy as it is today. Pere decided to keep one or more copies of any bulletins, flyers or minutes of their meetings.

Thank you so much for making possible that all the stories and memories are being published in this newsletter. Without you and your always punctual work this Butlletí 100 would have not been possible.

